

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Aylık Gazete - 4 TL

Ekim 2015

Yıl: 5 Sayı: 54

gazesolfasol.com

"On Ekim Dayanışması" Kuruldu

Barış, Kardeşlik ve Demokrasi Mitingi'nde gerçekleşen katliam dünyanın her yerindeki birçok insanı derinden etkiledi. Katliam, patlamadan doğrudan etkilenenlerle birlikte alanda olmayan insanlar üzerinde de birçok olumsuz etkiye neden oldu. Özellikle saldırı sonrası devlet mekanizmalarının işlememesi, onarıcı bir işlev yerine zorlaştırıcı rol üstlenmesi ve toplum içinden gelen saldırıyı destekler tavırlar yaraların ve hasarın derinleşmesine neden oldu.

Devlet mekanizmaları işlemese de biliyoruz ki sivil inisiyatifler bu gibi olağanüstü durumlarda devletten daha iyi organize olabiliyor. Bunu Gölcük ve Van depremlerinden ve Gezi'den biliyoruz. Bu doğrultuda On Ekim Dayanışması katliamdan doğrudan ve dolaylı olarak etkilenenlerle kısa ve uzun vadede dayanışmak amacıyla sivil bir inisiyatif olarak kuruldu.

Dayanışma herkesin özgün katkısıyla güçlenmeyi ve güçlendirmeyi hedefliyor. Bu yüzden dünyanın her yerinde ne yapabilirim, nasıl destek olabilirim, sorularını soran bireylerin ve örgütlerin katkısına, fikrine ve desteğine ihtiyaç var.

Yapılacak çok şey var!

Katliam binlerce insanı etkiledi. Sürecin fiziki ve psikolojik etkilerinin giderilmesinin yanı sıra hukuki sürecin sağlıklı bir şekilde sonuçlanması herkesin sorumluluk almasıyla mümkün. Herkes var olduğu ve durduğu yerden kendi potansiyeliyle bu sürece katkı yapabilir. Kimimiz börek, kimimiz çeviri yapabilir ama hepimiz bir şeyler yapabiliriz.

Yaralıların hastane ve tedavi sonrası süreçlerinin takibi, ortopedi hastalarının ihtiyaçlarının giderilmesi, dava sürecinin takip edilmesi, tazminat hakları ve diğer konularda siyasi otoritelere baskı yapılması, yerli ve yabancı basın takibi, çok dilli çeviri, taburcu olan yaralılar ve yaralı yakınları ile gittikleri şehirde dayanışmak, psiko- sosyal destek sunmak ve daha fazlası aylara belki de yıllara yayılacak bir dayanışmayla mümkün.

Sağaltarak ve dayanışmayla daha iyi olacağız, bu birlikte iyileşmenin, iyi etmenin ve barışın tek yolu.

Dayanışma ve Umutla,

On Ekim Dayanışması

ON EKİM DAYANIŞMASI NEDİR, NE YAPABİLİRSİNİZ, NASIL ULAŞABİLİRSİNİZ

Siz de dayanışmaya katılmak istiyorsanız,

1- LÜTFEN, ÖNCE DESTEK VEREBİLECEĞİNİZ ALANLARI BELİRLEYİN:

- 01- Gıda, giysi ve sarf malzemesi sağlayabilirim.
- 02- Medikal malzeme ve/veya ilaç sağlayabilirim.
- 03- Hasta ve malzeme taşımak için araç sağlayabilirim.
- 04- Gönüllü olarak çalışabilirim.
- 05- Bilgisayar başında organizasyon ve yaygınlaştırma desteği verebilirim.
- 06- Psikoloğum, Sosyal Hizmet Uzmanıyım gönüllü psikolojik ve psikososyal destek sağlayabilirim.
- 07- Tanıklık yapmak istiyorum / elimde kanıt, bilgi ve belge var. Yetkili mercilere, kurumlara ulaşmam konusunda destek ihtiyacım var.
- 08- Maddi destek ihtiyacı olan kişilere destek sağlayabilirim.

(Önemli Not: On Ekim Dayanışması olarak doğrudan nakit destek kabul edemiyoruz. Ancak maddi destek sağlamak isteyen kişilerle ihtiyaç sahiplerini buluşturmak üzere kayıt tutuyoruz.)

2- ŞİMDİ, YUKARIDA YAZANLAR ARASINDAN YA DA BAŞKACA HANGİ ALANDA NE TÜR DESTEK VEREBİLECEĞİNİZİ BELİRLEYİP, LÜTFEN, BİZE ULAŞIN!

Twitter: @onekim15

Facebook: <https://www.facebook.com/onekimdayanismasi>

E-Posta: onekimdayanismasi@gmail.com

iki cansız bomba

Emine Onaran İncirlioğlu

Şiir oldum,
İki canlı bombanın cansız bedenine gözyaşı döktüm.
Saçılan parçalarını buldum, okşadım—gençtiler, toydular, sıcağımlar avcumda,
İrili ufaklı beden parçaları ter, kan, kahramanlık, gurur kokuyordu,
Kekremsi ekşimiş, pıhtılaşmış, pas tadındaydılar;
Boyları, bedenleri, saçları, yüzleri nasıldı?—görünmüyordu;
Olmayan sesleriyle korkularını bastırarak naralar atıyorlardı.
Muhammed Veysel Atılğan kim? Ankara nire? Bilmiyorlardı.
İrili ufaklı beden parçaları hem barut hem süt kokuyordu.
Yaklaşan trenin düdüğü titrerken,

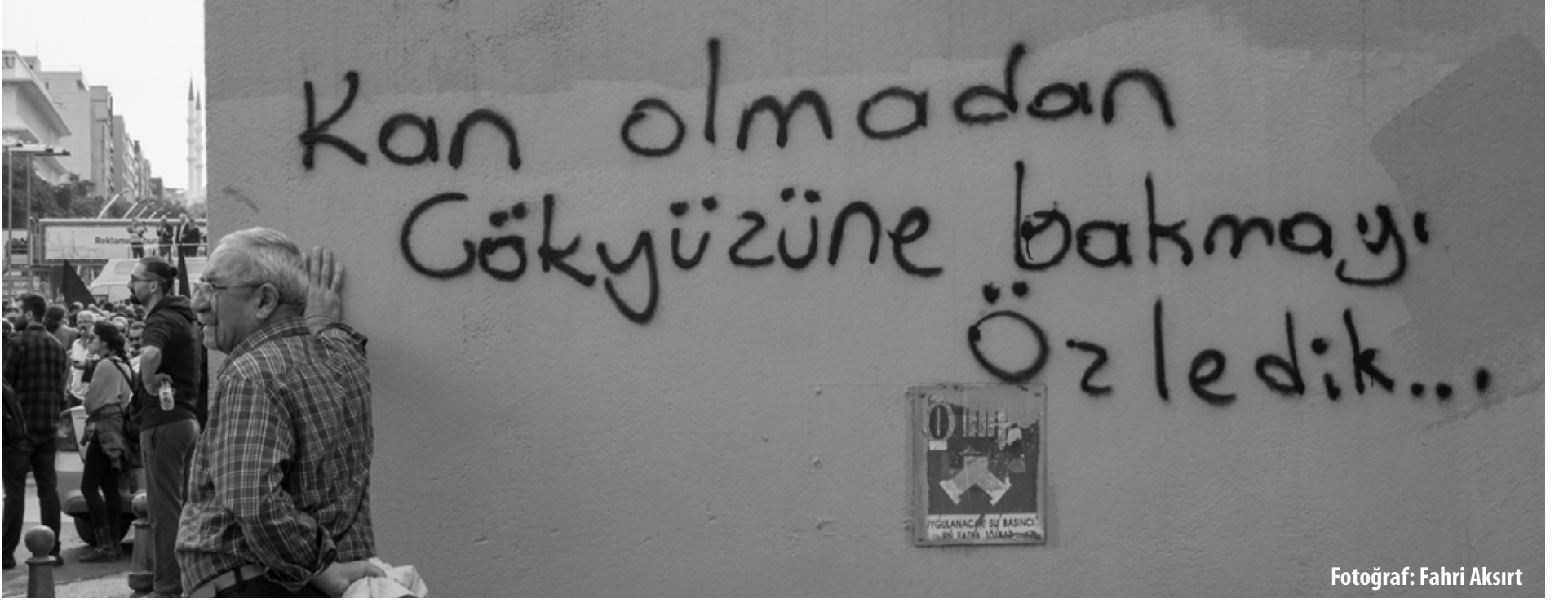
zarif köşe yazarı, "Defol git!" yazarken,
başbakan, güvenlik zaafını araştırıyorlar diye talimat verirken,
Dostoyevski "zulüm bir alışkanlıktır" derken,
saçılmış dokuları karanfil bırakmaya gelenlerin ayağına takılıyordu.

Şiir kanatlandı, Ankara Garı'na uçtu,
olay yerinden evvel, savcıdan evvel, cankurtarandan evvel,
canlı bombaların cansız bedeninin savrulmuş parçalarını,
olmayan gözlerini, olmayan dudaklarını, olmayan gamzelerini buldu.

Bir de kulak buldu, süzüldü, fısıldadı: "Neden?"

Ankara'da Katliam Yapılabilir mi?

Akın Atauz

Fotoğraf: Fahri Aksirt

Ankara nasıl bir kenttir? Ankara, öncelikle 90 küsur yıldır TC'nin başkentidir. Cumhuriyetin başından beri, Ankara bakımından en belirgin özelliklerden biri, kentin (çok çeşitli bakımdan) belki bütün başkentler gibi, güvenli bir kent olmasıdır. Kentin Cumhuriyet tarihinde çok az suikast, siyasi cinayet, katliam, yağma, pogrom ve ayaklanma vardır. "Güvenli kent Ankara", giderek "güvenliğin - (açık ve gizili) istihbaratın kenti Ankara"ya dönüşmüştür.

Türkiye'de kentlerin güvenliği açısından bir sıralama yapılacak olsa, Ankara en başta gelen kent olur. Diyelim ki, Diyarbakır, ya da Hakkari, ya da başka bir Kürt nüfus yoğunluklu kent, en sonlarda gelir. Ankara çok güvenli bir kenttir. Öyle ki, devletin haberi olmadan hemen hemen hiçbir şeyin yapılamayacağını kabul etmek zorunda kalan herkes, daha rahat nefes alacağı yerler bulmak için, başka barınacak kentler-yerler ararlar.

"Güvenli kent Ankara", giderek "güvenliğin - (açık ve gizili) istihbaratın kenti Ankara"ya dönüşmüştür.

"Güvenlik" diye bir tek sözcükte geçtiğimiz kavramı biraz açacak olursak, kimin güvenliği, kim tarafından sağlanacak güvenlik, güvenliği sağlamak için ne tür düzeneklerin-yöntemlerin oluşturulabileceği vb. gibi konulara da değinmek gerekecektir. Türkiye'de düzenlenmiş olan tüm anayasalarda, "güvenlik" kavramı ele alınır ve tanımlanırken, sık sık "devletin bekası" olarak dile getirilen "devlet güvenliği" her değer üzerinde tutulmuştur. Bu nedenle de devletin yurttaşı ezmesi, icabında gerekli ve makul bir tutum sayılmış, anayasalar bu anlayışa göre düzenlenmiştir. İşte bu anlayışla, devletin gizli veya açık "yurttaşa karşı korunma" düzenekleri geliştirmesi de yasal/ anayasal olarak tanımlanmış, her zaman gözlemlenebilen bir duruma dönüşmüştür Türkiye'de.

Bu durumda, "kimin güvenliği?" sorusuna verilebilecek yanıtları şöyle düşünebiliriz: Ankara'da güvenlik, hatta aşırı derecede güvenlik, esasta bir tek özne için geçerlidir: Devlet. Ankara, devlet bakımından güvenli bir yer olmak zorundadır. Aslında bu anlaşılır bir durumdur belki de; devlet bütün bürokrasisini, politikacılarını, diplomatlarını vb. korumak zorundadır ki, bu organlar ve kişiler işlevlerini rahatça yerine getirilebilsin.

Güvenlik işlevinin halkı da kapsamı (hatta sadece halkı kapsamı) gerektiği düşünülebilir. Ancak toplumun güvenlikle ilişkisi, Türkiye'de her zaman şöyle kurulur: Devlet, halkı yönetmek için, onun öncesinde var olduğuna göre, devleti korumak zaten, toplumu da (zararlı her türlü fikir ve eylemden de) korumak sayılır. Dolayısıyla toplumun korunması, hem öncelikli değildir, hem de kimi zaman gerekli değildir.

Güvenliğin kim tarafından sağlanacağı sorusunu yanıtlarken de, bildiklerimiz çerçevesinde, devletin polisi, gizli polisi ve milli istihbaratı yanı sıra güvenlikleri açısından istihbarat toplaması kaçınılmaz olduğu düşünülen birçok devlet kuruluşunun güvenlik birimlerini, klasik tanımın içine alabiliriz belki. Ama sorunun Ankara için yeteri kadar yanıtlandığını söyleyemeyiz hala. Varlığı bilinip duyumsandığı halde, devletin açıklamadığı, "gladio" veya "derin devlet" türü başka devlet aygıtlarının varlığını da, yukarıdaki listeye eklemek gerekir.

Özetlersek, Türkiye'de her yer için geçerli, ama Ankara için daha fazla geçerli

olan düstur şudur: Korunması gereken, bütün aygıtlarıyla, sadece devlettir. Devlet de kendisini korumak için, yasalarla tanımlanmış olan (ve olmayan) araçları ve yöntemleri kullanabilir/ kullanmalıdır.

Ancak yine de, topluma karşı saldırı ve katliamların, güvenlik, hatta devlet güvenliği işlevi dışında kalması kabul edilemez/ edilmemeli. O zaman Ankara katliamını nasıl açıklayabiliriz? Katliam devlet tarafından yapılmamış olsa bile, katliamın yapılabilmesi için gereken ortamın hazırlanmasına göz yumulmuş olabilir. Burada da, iki olası açıklama söz konusu olabilir: Birincisi, katliamın devletin bilgisi çerçevesinde yapıldığı; ikincisi, devletin bu tehdidin oluşması ile hiç ilgilenmemesi, toplumun bu kesimini korumayı hiç üstlenmemesi. İkinci olasılığa göre devlet, toplumun (özellikle de toplumun devlet tarafından onaylanmayan/ devlete muhalefet eden kesimlerinin) korunması işlevini tamamen sorumluluk alanı dışında görmüş olabilir.

"Bu olgular, devletin güvenlik güçlerinin asıl hedefinin her zaman, devletin politikasını onaylamayan ve barış isteyen topluluklar olduğunu, topluluk saldırıya uğradıktan sonra bile, devletin konumunun değişmediğini, ya da değiştirmemeye hazırlıklı olduğunu göstermektedir."

Belki üçüncü bir alışımlı açıklama olarak; devletin, güvenli bir miting ortamının hazırlanmasını istediği halde gerçekleştirilememiş olduğunu, güvenlikle ilgili yeteneklerinin bu katliamı engellemeye yetmediğini, bu saldırı karşısında aciz kaldığını, düşünebiliriz. Ancak, bu düşük bir olasılık gibi durmaktadır. Devletin "istediği halde katliamı engelleyemediği" seçeneğini, saldırının hemen ertesinde polisin, ölü, yaralı ve sağ kalmış protestocuların üzerine gaz bombalarıyla saldırmayı, basınçlı su sıkması, ambulansların açıklanamayacak kadar geç gelmesi vb gibi kanıtlara bakarak eleyebiliriz. Üstelik, Ankara gibi boğucu derecede güvenli bir kentte, devletin bu saldırı hakkında hiçbir istihbaratının olmaması inandırıcı olmaktan çok uzaktır. Bu olgular, devletin güvenlik güçlerinin asıl hedefinin her zaman, devletin politikasını onaylamayan ve barış isteyen topluluklar olduğunu, topluluk saldırıya uğradıktan sonra bile, devletin konumunu değiştirmede hazırlıklı olduğunu göstermektedir.

Bütün söylenmiş olanları özetleyince, bu katliamın Ankara kadar yüksek güvenli bir kentte olanaksız olduğunu kabul etmek zorunda kalıyoruz. Devlet (hatta bence hiçbir şeyden haberi olmayan ve elinde hiçbir kontrol gücü tutmayı başaramayan hükümet ve başbakan bile değil), bu katliamın sorumlusudur. Ancak bütün karmaşıklığı ve katmanları ile "Devlet" hukuki olarak sorumlu tutulamayacağından, yine de devleti kontrol etmesi ve yönetmesi beklenen hükümet, sorumlu tutulabilecek tek yapı gibi gözüküyor.

Hükümetin sorumlulukları, ancak politik bir mekanizmayla, seçimlerle, toplum tarafından sorgulanabilir ve yetkileri/ iktidarı geri alınabilir. Hükümet üyelerinden ve eğer buna yetecek güç oluşabilirse devletin sorumlu birimlerinden ve kişilerinden hesap sorulabilir. Bu durumda, önümüzdeki soru, Türkiye'de yaşayan toplulukların, bu katliamla ilgili sorumlulukları nasıl değerlendireceğine bağlanmaktadır. Acaba seçmenler, bu katliamı nasıl değerlendiriyor?

10 Ekim Cehennemi ve TTB

Serdar Koç, Fotoğraflar: Fahri Aksırt

"Bugün hava güzel olacak"

Büyük şair sevgili Cemal Süreya ölümüne yakın, 77 kanlı Bir Mayıs'ı üzerine bir şiir yazmayı tasarlar. Ancak ömrü vefa etmez ve geride eskiz halinde birkaç giriş dizesi kalır. Anlayabildiğimiz kadarıyla uzun bir şiir tasarlamaktadır. Yukarıda alıntılarımız dize açılış dizesi olacak ve dize öbekleri arasında tekrarlayarak ve genişleyerek sürecek ve bittiğinde şiir o günü bizlere Cemal Süreya'nın şair yüreğinden aktaracaktır. Bugün hava güzel olacak...

".. daha önce hiç alışık olmadığımız şekilde, etrafta polis görülmemesi ve hiçbir güvenlik önleminin olmayışı beni oldukça tedirgin etmişti"

10 Ekim 2015 günü, günlük güneşlik bir Ankara sabahına uyanmıştık. Sabah erken kalkmış ve Ulus'ta, Opera önünde, Antalya'dan gelen bir ressam arkadaşımın buluşup, tren garının önüne, yürüyüş ve mitingin ilk toplanma alanına gitmiştim. Türk Tabipleri Birliği (TTB) öbeğinde, sabah erkenden Ankara dışından pek çok ilden gelmiş hekim arkadaşlarla buluşmuş, ayaküstü sohbetler ediyor, şakalaşılıyor ve hasret gideriyorduk. Ankaralı hekim arkadaşlar daha yeni yeni alana gelmeye başlamışlardı. Bir yandan da pankartları, flamaları paylaşıyorduk. Açıkçası daha önce hiç alışık olmadığımız şekilde, etrafta polis görülmemesi ve hiçbir güvenlik önleminin olmayışı beni oldukça tedirgin etmişti. Daha ben aklımdan buna benzer düşünceler geçirirken, ardı ardına iki büyük patlamayla yerlere savrulduk. Saat 10.04...

"Alana ambulans girememesi ve gelen ambulansların hasta almaması nedeniyle ilk müdahaleler TTB üyesi hekimler tarafından yapıldı"

Ortalık bir anda cehenneme döndü. Yüzlerce yaralı ve ceset parçaları etrafa saçıldı. İlk anın panik ve şaşkınlığı geçince, hemen patlamanın yanı başında olan hekim örgütü seferber oldu. İnsanları sakinleştirici anonslar yapıldı. Patlama alanı gönüllülerce güvenlik çemberine alındı. Yüze yakın hekim ve sağlık emekçisi o anda eldeki tüm imkânları kullanarak canla başla çalışmaya başladı. Alana ambulans girememesi ve gelen ambulansların hasta almaması nedeniyle ilk müdahaleler TTB üyesi hekimler tarafından yapıldı. Hemen tıbbi triaj (acil önceliği sıralaması) uygulandı. İlk müdahaleler yapılmaya başlandı. Örneğin, bazılarında turnike uygulanarak, o an için kan kaybından ölümü durduruldu. Ağır yaralıların solunum yolu açık tutuldu. Kırık tespitleri yapıldı. Resüsitasyon (hayata döndürme, yeniden canlandırma) yapılan en yorucu müdahaleydi... Pankartlar ve flamalar sedyeye dönüştürülüp, Sağlık Bakanlığı ambulansları geciktiğinden ve yetersiz olduğundan, oradaki miting araçlarıyla yaralılar hızla hastanelere yönlendirilmeye çalışıldı.

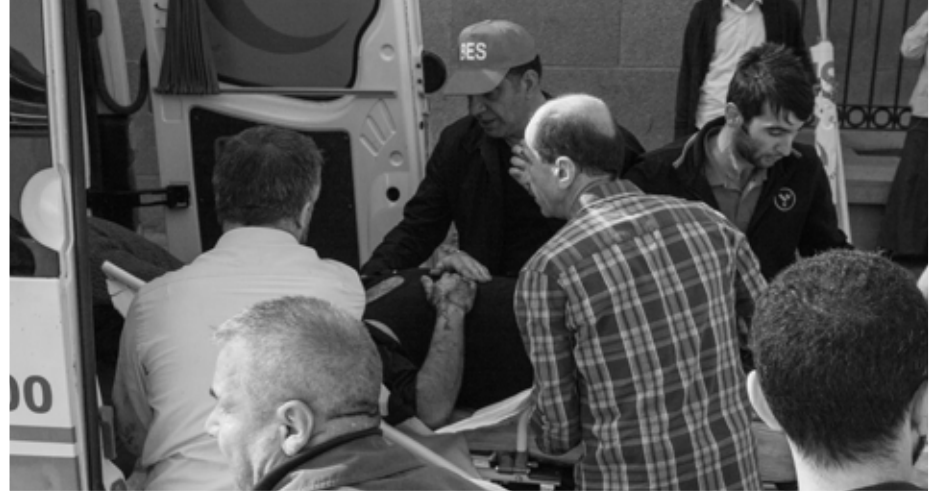
"... yürüyüş kortejinde SES ve DEV SAĞLIK-İŞ üyesi sağlık emekçileri ve alanda pek çok başka sağlık profesyonelinin olması ölü ve sakat sayısının daha yukarılara tırmanmasını önledi"

Yapılan her şey, kurtarmak ve daha az sakatlanma içindi. Yine hemen bazı TTB aktivisti hekim arkadaşlarımız, ihtiyaçların belirlenmesi ve koordine edilmesi için yakın hastanelere giderek, kan stoklarının ve acil kapasitelerinin durumunu yerinde tespit ettiler ve hemen alandaki cerrah arkadaşları ve kan verebilecek olanları hastanelere yönlendirdiler. Yine Adli Tıp Uzmanı arkadaşlarımız, Keçiören Adli Tıp Kurumu'na giderek buradaki çalışmalara katıldılar.

Patlama yerinin hemen beş on adım ötesinde, TTB (Türk Tabipleri Birliği), ATO (Ankara Tabip Odası) ve diğer illerden gelen tabip odalarına üye hekimlerin bulunması. Yine yürüyüş kortejinde SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) ve DEV SAĞLIK-İŞ (Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası) üyesi sağlık emekçileri ve alanda pek çok başka sağlık profesyonelinin olması ölü ve sakat sayısının daha yukarılara tırmanmasını önledi.

"Hekimler ve diğer yardıma koşanlar kendi can derdine düşse de, yoğun gaz altında bile inatla yaralılara yardımını sürdürdüler. Polisin gazlı müdahalesi olmasaydı belki birkaç kişi daha yaşama tutunabilirdi"

Bu arada ne oldu biliyor musunuz? 10-15 dakika içinde, ambulanslardan da önce, TOMA'lar ve özel donanımlı polisler orayı sarıverdi. Üzerimize kimyasal gaz sıkmaya başladılar ve ardından havaya ateş açtılar. Ölüler, yaralılar arasında var gücüyle bir şeyler yapmaya uğraşan insanlarda ikinci bir panik dalgasına sebep oldular. Hekimler ve diğer yardıma koşanlar kendi can derdine düşse de, yoğun gaz altında bile inatla yaralılara yardımını sürdürdüler. Polisin gazlı müdahalesi belki birkaç kişi daha yaşama tutunabilirdi.

Doğal olarak o anda ambulanslara koridor açması ve yaralılara yardım etmesi beklenen polis, alanı gazlamakla meşguldü. İnsan aklının alabileceği bir şey midir bu? Yerlere saçılmış yüzlerce yaralı ve ölünün üzerine, onları kurtarmaya çalışan sağlık emekçilerinin üzerine kimyasal gaz sıkmak hangi vicdanla izah edilebilir? Olacak şey midir bu? İnsan savaşta bile yapmaz bunu! Basit bir polisiye yanlısın ötesinde, o gencecik polis memurlarının bilinçaltının, kendi yurttaşlarının bir kısmına karşı nasıl bir düşmanlık duygusuyla tembhlendiğini ve kodlandığını göstermez mi?

Yetki ve sorumlulukları yasayla belirlenmiş bir kamu görevlisi olan kolluk kuvvetinin her yurttaşına karşı eşit davranması gerekmez mi? "Herkes eşit ama bir kısım yurttaş daha az eşit" mantığını hangi hukuk kitabı yazar?

Yüz civarında insanın hayatını kaybettiği, beş yüzün üzerinde insanın yaralandığı ülke tarihinin bu en büyük terör olayında, örneğin TTB listelerinde bir tek yaralı polis ismi yok.

Bir de yetkililerin şu - "Sıhhiye'de, miting alanında önlem alacaktık, Gar miting alanına dahil değildi" - teranesi yok mu, akıllara seza! Sanki yürüyüşün başladığı yer sorumluluklarında değil. Ve sanki başkent kalbi, Anadolu'nun demiryolu kavşağı Ankara Garı, hemen bitişiği o ünlü Gençlik Parkı ve büyük kitlesel buluşmaların mekânı Ankara Arena Spor Salonu ve yine hemen yanı başındaki Ankara 19 Mayıs Stadyumu gibi her gün binlerce insanın gelip geçtiği bu yerlerin hiç güvenlik değeri yok. İnanılır gibi değil!

(Bir ara not: Acaba dünya ülkemizi nasıl görüyor? Günlerdir gezegenimizde dolaşıp duran iletilerde, çocuklar bile ciddiye almıyor artık sizi. Ve anlayamıyorlar. Örneğin, Hollanda'dan Herman Spanjaard yazmış; "İnsanların çok rahatsız edici görüntüleri haricinde rahatsız edici bulduğum şey, polis kuvvetlerinin silahları ve kasklarını indirerek ilk yardımda bulunmak veya en azından ambulansların gelmesi ve en kısa zamanda gitmesi için yeterli yer açmak yerine, kaçması ve ateş etmesi oldu." Veya bir başka ülkeden, örneğin, Michael Crist ve ailesi; "Bu berbat ve duyarsız trajedi için çok üzgünüz." Ve buna benzer başka mesajlar...)

Biz yine 10 Ekim 2015 sabahı, saat 10.04 sonrasında dönelim.

Ambulanslar olay yerine gelmeye başlayıp da, olay bölgesi polisçe tecrit edilince ve alandaki son yaralılar da gidince, mitinge katılan hekimlerin bir kısmı hemen hastane acillerine desteğe koştu. Kalanı da TTB'ye yöneldi.

Can çekişmekte, ölmekte olan insanların son soludukları şeyin genzi yakan, dağılayan kimyasal gaz olması nasıl bir duygudur, hiç düşündünüz mü?

Yazının ikinci kısmına geçmeden önce bana dert olan bir noktayı bir kez daha belirtmek isterim. Aklım orda kaldı. Can çekişmekte, ölmekte olan insanların son soludukları şeyin genzi yakan, dağılayan kimyasal gaz olması nasıl bir duygudur, hiç düşündünüz mü? İnsana karşı yaşam nasıl bu kadar haksız olabilir, "insan" insana nasıl bunu yapabilir? Ve her şeye rağmen hayata tutunmayı başarabilenlerin, günlerce yaşama ölüm arasındaki ızdıraplı çırpınışlarını... Larenks ödemi, alveoler ödem ve hava açlığını...

Bir kez daha düşünün.

Kimyasal gazların solunumu nasıl zora soktuğunu, ölüme sebep olduğunu, ölmekte olan insana ne büyük acılar verdiğini, o büyük ızdırabı lütfen bir kez daha düşünün... Biz düşünmeyi, soru sormayı, araştırmayı sürdüreceğiz... Peşini bırakmayacağız... Ve hep birlikte, ülkemizde ve gezegenimizde, kimyasal gaz kullanımını ve üretimini durduracağız. İnanın başaracağız bunu...

Toplumdaki dayanışma duygusu göz yaşartıcıydı. Mitinge katılanların siyasi görüşüne veya hangi etnik ve inanca sahip olduğuna bakmazsınız toplumun her kesiminden insan, insani duygularla kan vermek için koştu geldi.

TTB'de, katliamı takip eden bir saat içerisinde kriz masası oluşturuldu. Yüzlerce hekim ve sağlık çalışanı seferber oldu. Hemen görev dağılımı yapıldı. Sağlık Emekçileri Sendikası (SES)'le de işbirliği yapılarak tüm sağlık çalışanları göreve çağrıldı. Özellikle gara yakın hastanelerde yüzlerce yaralı vardı ve mümkün olan en seri şekilde tıbbi müdahale gerekiyordu. Rutin günlük nöbet ekiplerinin ötesinde çok fazla sayıda profesyonele ihtiyaç vardı. Ve insanlar bu yardım çağrısına anında yanıt verdiler. Yüzlerce sağlık çalışanı TTB ve hastanelere koştu. Her biri ihtiyaç duyulan yerlere desteğe yönlendirildi. Çok fazla kana ihtiyaç vardı ve özellikle de sıfır negatif kan grubuna. İnsanlar anında hastanelere akın etti. Ve çok uzun kan verme kuyrukları oluştu. Mitinge katılanların siyasi görüşüne veya hangi etnik ve inanca sahip olduğuna bakmazsınız toplumun her kesiminden insan, insani duygularla kan vermek için koştu geldi. Toplumdaki dayanışma duygusu göz yaşartıcıydı.

TTB'deki kriz masasında, hekimler bir yandan ihtiyaç duyulan yerlere yönlendirilirken bir yandan da bilgi akışı, bilgilerin toplanması ve işlenmesi, ortaklaştırılması sağlandı. Yaralıların hangi hastanelerde ve ne durumda oldukları listelendi. Listeler tek tek ve tekrar tekrar doğrulandı. İnsanlar bilgilendirildi. Listeler Ankara Barosu Kriz Masası ile paylaşıldı. Kriz masasında TMMOB, KESK, DISK başta olmak üzere mitinge katılan gruplarla iletişim kurularak bilgi alışverişi yapıldı. Yaşananlar, yapılanlar ve ihtiyaçlar sosyal medyadan duyuruldu. İletişim için numaralar paylaşıldı.

Ambulanslar Ne Zaman Geldi?

Kaynak: Serdar Koç, Derleyen: Hülya Demirdirek

Oradaydım.

Şokta olsam da (birkaç dakika yaralı taşıyamadan durdum), sakin ve kendimdeydim. Her şeyi izliyordum. Hatta Tandoğan tarafından gelen iki grup çevik kuvvetin bir grubunun, ölenlere doğru yaklaşması üzerine aldığı toplu saldırıyı kötü de olsa kaydettim. Yanımdaki arkadaşı da, kenara (Ankara Arena önüne) gönderdim.

10.30'da (polis saldırısından hemen sonra) gelen toplam ambulans sayısı üç idi. Bunlardan birisi, alana dönmeden gitti. Giderken de tekmeler ve darbeler ararak. 10:37 de gelen ambulanslardan ikisinin kamera kaydı var telefonumda (Birinin plakası 06 FC x4xx) Arena önünden Tandoğan yönüne gidiyor. 10:49'daki çekimim Arena tarafında yol kenarında duran bir ambulans gösteriyor ve o sırada çevikler Tandoğan'dan gara giden kaldırım ve yol üstünü kapatmış durumda, aynı zamanda bir kaç ambulans sesi var. 10.50 itibarıyla 5-7 ambulans geldi. 11.00 itibarıyla çok ambulans geldi.

Benim ve orada olan doktorların ne dediğine bakın, bir de resmi açıklamaya bakın! TV de görüp duyanlar olmuştur ama sonrasında sadece bakabilirsiniz çünkü, lafın gelişi böyle söylenir ama açıklamaya sadece bakabilirsiniz! Devletin sanal varlığı böyle burada. Açıklama diye resim var açıklama yok TC Sağlık Bakanlığı Türkiye Kamu Hastaneleri Kurumu Ankara İli 2.Bölge internet sitesinde!(<http://www.ankara2khhb.gov.tr/>)

"Genel Sekreterimizin 10 Ekim günü Ankara Tren Gar'ında Yaşanan Bombalı Terör Saldırısına İlişkin Açıklamaları 14.10.2015" yazılan yeri tıkladığınız zaman sol üst köşedeki pul resim koskocaman oluyor ama hiç bir açıklama okumak mümkün değil. Neyse ki bu açıklama televizyon ekranlarına yansdı da orada ambulansların hiç de gecikmediğine, hatta ilki çıkışın 10:08 de yapıldığına dair açıklamayı duyanlar oldu.

Aşağıdaki yazışmalar bu açıklamaların onlara söylenmesinden sonra, 10 Ekim günü erkenden alanda olan doktorlar arasında geçmektedir (14 Ekim gece yarısı). Okuyun siz karar verin!

Yaşanan süreç hemen raporlaştırılmaya başlandı. Saldırılı kınayan bir video filmi hazırlandı. Saat 16.30'da TTB'de demokratik kitle örgütü temsilcilerinin de katıldığı ortak bir basın toplantısı yapılarak katliam kınandı, 12-13 Ekim tarihleri için grev kararı alındı. Gece boyunca ölü ve yaralı listelerin oluşturulması ve güncellenmesi çalışmalarına devam edildi. Bu bize bir yandan da, emek temelinde örgütlü dayanışmanın önemini ve birbirini tamamlayan bir avuç aktivistin neler yapabileceğini gösterdi. Türk Tabipleri Birliği (TTB) bu ülkenin yüz akı, mensubu olmaktan onur duyuyorum. "Emek, barış ve demokrasi mitingi" başlığı altında ve toplumsal barış için "Savaşa inat barış hemen şimdi" sloganıyla toplanan, on binlerce naif ve güzel insan ne yazık ki kana bulandı. Son söz olarak: Bizlere 10 Ekim 2015 cehennemini yaşatanları asla bağışlamayacağız, elimiz yakalarında olacak.

Zeyli;

cehennemim cehennemim olur
ey bana cehennem reva gören!

TTB Merkez Konseyi Başkanı ve Genel Sekreteri, olayın yaşandığı ilk dakikalardan itibaren Sağlık Bakanlığı ve 112 ekipleriyle iletişim kurmaya çalıştılar. Bakanlık yetkililerinin TTB'nin telefonlarına yanıt vermeleri üzerine TTB'nin internet sitesinden Sağlık Bakanı'na, Müsteşarına, Acil Hizmet Müdürüne, "Acil Çağrı" başlığıyla, adeta uzay boşluğuna gönderilmiş S.O.S. çığılı olan şu mesaj gönderilmek zorunda kalındı: "Gar'ın önü ağır yaralılarla dolu. Ambulanslar çok geç geldi. Yaralıların çoğu Numune Hastanesi'ne götürüldü. Hastane doldu. Planlama yapıp bölüştürmek lazım. Kan lazım. Doktor ve hemşire, sağlık personeli lazım. Acil. İnsanlık adına TTB aradığında telefonlarınızı açın."

"YALAN. 10.25 den önce gelen yoktu" N.

"10.08 Sağlık Bakanının Ambulansların hazırlanarak olay yerine gitmek üzere yola çıktığını söylediği ilk açıklamasıdır. Olay yerine ilk geliş en erken bomba patlamasından 30 dk. sonradır..." S. M.

"Abi benim ilk polislerin gelip gaz attığı anı çektiğim video var. Saat 10.25'yi gösteriyor. Sıhhiye köprüsü üzerinde ambulans 10.39'da çekmişim, ama yanlış hatırlamıyorsam ilk ambulansın gelmesi polislerden 10 dakika sonra oldu sıhhiyeye dönen köprüde. Olay yerine intikali kaç dakika alır bilmiyorum ama... Ben kortejin en başındaydım!!!" C.

"10.25'te çektiğim videodan siren sesi geliyor. Ama miting aracında da siren sesi vardı. Ondan mı ambulansın mı geliyor hatırlamıyorum. 10.25'ten sonra HDP otobüsü geçti, yaralı taşıyordu. Ondan sonra iki tane özel araba birkaç dakika arayla geçti(hatta araçta biri zafer işareti yapıyordu) daha sonra ambulans geldi. C.

"benim Iphone la çektiğim, polisin gaz attığı fotoğraflarda saat 10.18 i gösteriyor." N.

"Ambulansın olay yerine geliş saati KESİNLİKLE 10.30'dan sonra... Gazlı müdahaleden en az 10 dakika sonra. Ben oradaydım. Kuvvetle ihtimal 10.34-10.35 civarı..." C.

"ona bir itirazım yok zaten, ilk gazı attıkları saat benim çektiğim fotoğraflara göre 10.18. Yani bizim yaralıları yardım etmeye çalıştığımız, katliamın 14. dakikasında." N.

"Hem N. hem de C. ile saptama ve tahminlerimiz uyumludur..." S. M.

"Ben alanın Tandoğan tarafındaydım. İlk önce 6-7 adet itfaiye ve 2 polis aracı geldi polislerin biri kaçtı diğer araç sıkıştı içindeki 3 polis havaya ateş kaçarak gara kaçtı. Tandoğan tarafından gelen ambulanslar tüm bunlardan sonra yaklaşık 20 dakika sonra geldi." F.

"Benim tahminim de N. ve C. ile uyuyor. Bir yaralıyı gazdan önce köprü'nün üstüne çıkarmıştık. Ambulans yoktu. Daha sonra müdahale etmek

için bombalama alanına girdiğimizde gaz atıldı. Ben tüm bunlardan sonra bir ambulans gördüm. Ağır bir yaralıyı alsın diye önüne gittim. Doluyum dedi gitti. Üzgündü. İlk gördüğüm ambulans buydu" D.P.

"Taksi şoförlerinin de desteği değerli oldu. Gördüğüm ilk ambulans ile 2 tane taksi vardı alanda yaralıları aldığımız." L. T.

"Emeği ve desteği görünür kılmak gerek. Belgeselde ve açıklamalarda taksi şoförlerini ifade etmeli" Ş. (Kadın)

"Arkadaşlar merhaba... Yazışmaları yeni okuyabildim... 112 yi aradığımı hatırladım... Telefon kaydımı inceledim şimdi... O gün kortejindeki kaos, bir kaç arkadaşı sakinleştirdikten ve Olayın şokunu atlattıktan sonra H. A. ile yaptığım Görüşmeden sonra 112yi aradım... Ki görüşmem 1 dk sürdü... Kayıtlarda da var konuşmam... 112 ambulanslarının niye geç kaldığını sorduğumu hatırlıyorum... Bu aramadan sonra en az 15 dk. daha yaralılarla ilgilendikten sonra ambulansların geldiğini hatırlıyorum... Samet ve Nazmi abiye katılıyorum..."

Yaptığım Görüşmenin görseli ektedir...

Selamlar" Ş.(Erkek)

"Arkadaşlar,

O kargaşa içerisinde ,(tam zamanını hatırlamamakla birlikte) gaz atılmadan önce mi sonra mı tam hatırlamıyorum, bir ambulans gördüm, garın karşı istikametinde, ilk gelen ambulans, olay yerine tam yanaşmadan ve yaralı almadan geri döndü diye hatırlıyorum. Hatta yaralı almadan, geri dönüyor diye insanların ambulansı tekmelediğini uzaktan gördüğümü hatırlıyorum. Bu ambulansı hatırlayan veya gören bir arkadaş varsa bilgileri birleştirebiliriz." İ.

"Olaydan sonra Dışkapı ya bir yaralımızı alıp başka hastaneye götürmeye gelen ATTLer biz alana geliyorduk durdurdular 3. bir bomba var ihbarı yapıldı 10 dk. ya da fazla bekledik, ama Tabip Odası çok iyiydi işimizi kolaylaştırdı dedi, onlar gerici tiplere benzemiyordu." D. E.

Halkevleri Genel Yönetim Kurulu Üyesi Dilşat Aktaş: “Devrim kadar önemli bir sorumluluğumuz var”

Söyleşi: Mehmet Onur Yılmaz

Katliam ardından Halkevleri de diğer pek çok kurum gibi dayanışmaya dahil oldu. Hastanelerde, Adli Tıp Kurumu önünde kendilerine nerede ihtiyaç varsa orada olmaya çalıştılar. Bu yoğun çalışmalar arasında Hakevleri Genel Yönetim Kurulu Üyesi Dilşat Aktaş ile bizi Ankara Barış Mitingi Katliamına getiren süreci, katliamı ve sonrasını konuştuk.

Solfasol: 7 Haziran öncesinden başlayarak değerlendirir misin, süreç nasıl bu noktaya geldi?

Dilşat Aktaş: 7 Haziran'da AKP ve Tayyip Erdoğan istedikleri sonucu elde edemediler. Yani tek başına iktidar olmadılar. Koalisyon kurmak da AKP için ciddi bir risk taşıyordu ve taşımaya devam ediyor. Çok fazla ve büyük suçları var. Her hangi bir koalisyon ortağının bu suçları kapatmaya yanaşması, yani kendilerine ait olmayan suçun üzerini örtterek ortak olması mümkün görünmüyordu. Bu nedenle Tayyip Erdoğan seçimleri bir nevi geçersiz ilan etti. Seçimlerin tekrarına karar vermelerinin ardından; bir seçim stratejisi belirlediler: Seçimi bir savaşa çevirmek

Ama savaş AKP'nin beklediği sonucu yaratmadı. Halk artık her konuda olduğu gibi AKP'nin savaş politikalarına direndi, direnmeye de devam ediyor. Asker, polis aileleri de savaşı Erdoğan'ın seçim kazanma stratejisinin bir parçası olarak değerlendiriyor ve tepki gösteriyorlar. Savaştan istediği sonucu alamayan AKP'nin "bayrak yürüyüşleri" ile durumu lehine çevirmeye çalışması da tutmadı. HDP binaları yakıldı ama istenen kitlelilik sağlanamadı.

"Kanla hayata geçirilmeye çalışılan bu proje tutmayacak"

İkitelli, Tuzluca gibi yerlerde faşist saldırganlar püskürtüldü. Ankara ve İstanbul'daki bayrak mitingleri AKP'nin tüm seferberliğine rağmen zayıf geçti. "Emek, Demokrasi, Barış" mitingi bu anlamda gündeme geldi.

Amaç; AKP rejiminden zarar gören tüm kesimlerin ortak sesinin seçimden 20 gün önce yükseltmekti. Ancak miting hain bir saldırıya uğradı. Bu saldırı Türkiye halklarının birlikte, eşit ve özgürce yaşama iradesinin temsili olan ilerici, sol, etkinin kırılmasını ve halklar arasında gerilim ve kutuplaşma esasına dayalı AKP stratejisinin sürekliliğini garantiye almakti.

Bu da tutmayacak. Çünkü sol var, devrimciler var. Kanla hayata geçirilmeye çalışılan bu proje tutmayacak. Daha doğrusu biz halkımızla birlikte bunu boşa çıkaracağız. Yapabilecek güçteyiz!

Solfasol: Peki 10 Ekim...

Dilşat Aktaş: Meydanda o korkunç katliam olduğu andan itibaren tüm gücümüzle müdahil olmaya çalıştık. Alanda polisin provokasyonel tutumlarını engelleyip,

inisiyatif almaktan; Halkevleri'nin kalabalık görevli topluluğunu hastanelerde düzeni sağlamaya ve sonraki eylemlerde kitle güvenliğini sağlamaya kadar seferber ettik.

Yaşananlar önümüzdeki süreçte örgütlü duruşun ve öz savunmanın, halkın güvenliğinin sağlanmış eylemlere katılımı esas alacağını gösteriyor. Sol, devrimciler bunu sağlamakla yükümlüdürler. Zor zamanlarda bu görevi yerine getirerek halka bu güveni verebilir ve mücadeleyi canlı tutabiliriz.

"Katliamda yitirdiğimiz yoldaşlarımıza çok şey borçluyuz. Her şeyden önce hayatlarımızı. Çünkü onlar yaşayanlara bir nevi siper oldular"

Solfasol: Etkisi çok yaygın ve büyük bir katliam yaşadık. Halkevleri bundan sonrası için nasıl bir tutum takınacak? Neler yapacak?

Dilşat Aktaş: Katliamda yitirdiğimiz yoldaşlarımıza çok şey borçluyuz. Her şeyden önce hayatlarımızı. Çünkü onlar bir nevi yaşayanlara siper oldular. Onların özlemlerini, hayallerini "emeğin haklarını, demokratik bir ülkeyi ve barışı" kazanmak bizim borcumuzdur. Yitirdiğimiz kardeşlerimize sözümüz devrimdir. Eşitlik, özgürlüktür, demokrasidir, adalettir, sosyalizmdir.

Öte yandan anılarına-adlarına kütüphaneler, parklar, kültür merkezleri yapacağız. Ethem Sarısülük, Ahmet Atakan Kütüphaneleri ve Fadime Ayvalıtaş Kadın Kitaplığı yaptığımız gibi.

Yaralılarla, onların tedavileri ve hepsinin aileleri ile ilgilenmek gibi devrim kadar önemli bir sorumluluğumuz var. Psikolojik destek, insani destek gibi ya da barınmalarının, tedavilerinin sağlanması gibi. Bu konuda Halkevleri olarak bizim de içinde yer aldığımız bir koordinasyon oluşturuldu. Bahsettiğimiz çalışmalar bu koordinasyonla sürdüreceğiz. Halk da ilk andan itibaren bu dayanışma ağının içine katıldı. Bu çabayı kapsayacak ve büyütecek en geniş ağın sürekliliğini sağlamak mümkün.

Solfasol: 10 Ekim'de yaşadıklarımızdan sonra herkes çok yorgun, üzgün ve umutsuz. Solfasol okuyucularına son söz olarak ne söylemek istersin.

"Üzgünüz, yastayız ama asla umutsuz değiliz. Elbette ki AKP'yi, faşizmi sokakta da sandıkta da yeneceğiz. Şunu herkes bilsin ki Saray Yenilecek, Halk Kazanacak. Bu da acımızı biraz olsun dindirecek"

Fotoğraf: Depo Ajans - Kompozisyon: Alper Fidaner, Orhun Bora Çetin

HDP

HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ

Çankaya Belediyesi Başkan Yardımcısı Nafiz Kaya: “Üstleri inceydi, üşüdüler...”

Söyleşi: Özgür Ceren Can

Anadolu'da tanrı misafirine dili, dini ve dirliği sorulmaz, ayağının çamuruna bakılmaz buyur edilir; sıcaklık çorba içirilir, esvabı değiştirilir, döşeğine temiz çarşaf serilir... Çankaya Belediyesi de 10 Ekim günü Ankara'yı kana bulayan katliamdan sonra, Adli Tıp ve hastane önlerinde titreyen o baştan ayağa acı kesmiş insanlara bir şey sormadı. Anadolu oldu, Hızır gibi yetişti.

Çankaya Belediyesi Başkan Yardımcısı Nafiz Kaya katliamın mağdurları için yaptıkları insani yardım çalışmalarına ilişkin sorularımızı yanıtladı.

Solfasol: Ankara'da 10 Ekim Cumartesi, aralarında DİSK, TMMOB, TTB ve KESK'in de bulunduğu demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi'ne katılan insanları hedef alan Türkiye tarihinin en kanlı saldırısının ardından duygu ve düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Nafiz Kaya: Patlamaların olduğu toplanma yeri yıllardır hepimizin bulunduğu, çok aşına olduğumuz bir nokta. Örneğin geçtiğimiz 1 Mayıs'lardan birinde, aynı yerde, eşim kızımın benim bir fotoğrafımı çekmişti. Her yaştan, her yerden insanın, bu ülkenin en yakıcı talebi için bir araya geldiği, benim de bir iki saat sonra katılacağım, kitlesel bir barış etkinliğinde bu kadar vahşice öldürülmesi için söyleyebileceğim kelimeler büyük üzüntü ve öfkedir. 20'li yaşlardan bugüne gazeteci ve birey olarak ölümlerle sonuçlanan toplumsal olaylara, gözaltında kayıplara, işkence veya açlık grevi sonrası ölümlere, otopsilere, tanık olmuş, “görmüş geçirmiş” biri olarak kendimi “soğukkanlı” ya da “alışmış” bilirdim. Ancak 10 Ekim'den sonraki günlerde, Adli Tıp'ta ve hastaneler önünde tanık olduklarımızı, o formunu yitirmiş bedenleri taşıyan kara torbaları, içi kıpkızıl tabutları, teşhis için çadıra girip çıkan ailelerin çığlıklarını, ağrıtlarını gördükten sonra bu kadar sarsıcı bir vahşet ve acı ile daha önce karşılaşmadığımı söyleyebilirim.

Solfasol: Katliam sonrası yaralıların yakınlarına ve cenaze sahiplerine ev sahipliği yapmak ve onlara destek olmak için Çankaya Belediyesi kendiliğinden mi organize oldu? Yoksa yardım taleplerine mi karşılık verdi?

Nafiz Kaya: Olayı duyar duymaz ağır bir tablo ile karşı karşıya olduğumuzu gördük. Çankaya Belediyesi'nde, başkanlığında bir kriz masası oluşturduk. Her müdürlüğümüzü olası ihtiyaçlara yönelik imkânlarımız çerçevesinde görevlendirdik. Hastane önlerinde ve Keçiören Adli Tıp'ta gece gündüz avukatlarla birlikte cenazelerin tespiti, teşhisi, taşınması, bekleyen ailelere, yakınlarla her türlü yardım yapılması için çaba harcadık. Zamanla çözüm merkezimize de yardım ve dayanışma talepleri geldi. Yardımları karşıladık, yardım etmek isteyenleri muhataplarına ulaştırdık. 10 binin üzerinde insana ulaştık.

Solfasol: Patlama sonrası Kızılay'dan önce hastane önlerine ve Keçiören Belediyesi'nin yerine Keçiören Adli Tıp Kurumu önüne Çankaya Belediyesi tarafından yardım çadırları kuruldu. Diğer sorumlu belediyeler sizinle irtibata geçip iş birliği teklifinde bulundu mu? Nasıl organize oldunuz?

Nafiz Kaya: Galiba, benim ve personelimizin kendi kişisel tarihlerinden kaynaklanan acı tecrübelerimiz var. Bu, nerede nasıl davranmamamız gerektiği bilmek ve hızlı hareket etmek gibi bir olanak sağladı. CHP'li, HDP'li yönetici ve belediyelerle ilk andan itibaren dayanışmaya geçtik. İşbirliği teklif edenler de oldu, bizim talep ettiklerimiz de... Sanırım o atmosferde Keçiören Belediyesi'nin orada hizmet verebilmesi mümkün değildi. O nedenle o bölgede mıtka temizliği yaptığımız da oldu.

Solfasol: Bazı misafirhanelerinizi cenaze sahiplerine ve hasta yakınlarına açtınız mı?

Gönüllü

Orhun Bora Çetin

Günlerden pazar, aylardan Ekim'di. Ölüm bu kadar yanıma sokulmasa, sonu mutlu biten, romantik bir film karesinde olduğumu düşünebilirdim o güzel sonbahar akşamında. Taksiye bindim. Hastanede kırdığım potu düşünüyordum. “Allah'ın sevdiği kuluymuşsun” demiştin bizim Taner'e ağız alışkanlığıyla, olacak iş değil!

“Çevremdeki herkes yere düştü, bana bir şey olmadı” derken; karnındaki ve diz kapağındaki şarapnel parçalarıyla hareketsiz yatıyordu yatağında, sanki ölmediği için pişmanmışçasına. Patlamayla ilgili en son hatırladığı, Emine'yle konuşmaya başladığı andı. Çorum'dan birlikte geldiği, aynı dünya için mücadele ettiği, aynı hayali kurduğu Emine.

Ve Emine Ercan, artık aramızda değildi.

Taksi her trafik lambasında durduğunda, hayatın normal akışında seyir ettiği gerçeğiyle yüzleşiyordum. Sanki tüm bu yaşananlar olmamış ve biz kırmızıya çalan ılık bir sonbahar günündeymiş gibiydi. Telefonum çaldı. Önceki gece, katliama uğrayanların yakınları için çadırımı verdiğim arkadaşım arıyordu. “Yağmur yağacak gibi... su geçirmeyen çadırlar arıyoruz” dedi. Eve geçince İsmail'i ararım, onda olacaktı bir tane diye düşünürken; Taksici Ağbi'nin sesiyle çıktım düşüncemden: “Siz hangi kurum adına çalışıyorsunuz?”

Biz hangi kurum adına mı çalışıyorduk? Sahi biz ne yapıyorduk? O anda o kadar çok şey söylemek istedim ki...

Nafiz Kaya: Bizim misafirhanemiz yok; ama talep üzerine dernek ve sendika misafirhanelerine yönlendiğimiz 40-50 kadar insan oldu. Ancak bize konaklamaya yönelik ciddi bir talep de olmadı. Orada sivil bir dayanışma kurulmuştu. Her an teşhise çağrılmayı bekleyen acılı ve merak içindeki yüzlerce insanın geceyi Adli Tıp Kurumu'nun önünde geçirmek isteyeceklerini öngördük. Bunun için çadırımızı yataklı, yorganlı, projektörlü, portatif tuvaletli bir dinlenme yeri olarak kurduk. Her gece 100 kadar kişi burada konakladı. O günlerde hava çok soğuk ve yağışlıydı. Hem eylemci hem de gelen aileler böylesi bir duruma hazırlıklı değildi. Kıyafetleri inceydi. Yardımlaşma derneğimiz ile 700 kadar battaniye, giysi, çay, çorba, su dağıtarak ailelerin geceyi dış avluda geçirmelerine yardımcı olduk. Bunları hastane önlerinde de yaptık; yağmurlu havada yağmurluk, şemsiye, çadır dağıttık. Sağ olsunlar, kısa sürede Halkevleri, Kızılay ve vatandaşlar da devreye girerek halkımıza yardımcı oldu.

“Sürekli, ölümlerimizin arkasında yürüyüp ağlamamak için sürekli dayanışma ve paylaşma içinde olmak zorundayız.”

Solfasol: Cenazelerin taşınması ile ilgili yaptıklarınızı da anlatabilir misiniz biraz?

Nafiz Kaya: En yoğun ve ağır olanı oydu. Bürokratik işlemleri tamamlamak için ailelerle birlikte teşhis sürecinde adli tıp çadırı, otopsi ve morg bölümü önünde yaşadıklarımızı anlatmak istemem. O tablo hangi ifadelerle anlatılır bilemiyorum. Tek dileğim, güzelim, mazlum insanlara bir daha böyle bir şey yaşatılmamasıdır. Doğal felaketlerin veya bu ölçüde bir katliamın yaşanmadığı hiçbir ilçede bir belediyenin bir anda o kadar çok cenazeyi taşıması mümkün değil. CHP'li belediyelerden araç takviyesi istedik ve dağıtımını sağladık. Bağlantı kurarak Eskişehir, Muratpaşa, Kadıköy, Seyhan İzmir, Nilüfer ve Diyarbakır Belediyesi'nden gelen araçları da Kurtuluş'taki otoparkımıza toplayarak cenazeler teslim edildikçe cenazelerin dağılımını sağladık. Adli Tıp'ta otopsi işlemi biten 62 cenazeyi araçlarımızla yerlerine ulaştırdık. Bazı cenaze araçlarında 2-3 cenaze olmak üzere Gaziantep, Batman, Tunceli, Amasya, İstanbul, Malatya, Trabzon, Artvin, Konya, Cihanbeyli, Erzincan, Adana, Hatay, Van, Antalya, Urfa Suruç, Maraş Elbistan, Sivas, Siirt, Karaman, İzmir, Nevşehir, Çorum, Manisa, Mersin ve Çanakkale'ye cenazeleri gönderdik. Ayrıca 11 otobüsle cenaze sahiplerini Malatya, Yozgat, Tunceli, İstanbul, Adana, Sivas ve Erzincan'a ulaştırdık. Ne yazık ve acı ki bu mesaimiz bir süre daha devam edecek. Şimdilerde yine kardeş belediyelerden ambulans taleplerimiz oluyor. Hastaneden çıkabilecek durumdaki yaralıları memleketlerine ulaştırıyoruz. Sizin aracılığınızla da belediyemizin Sosyal Yardım İşleri, Kültür ve Sosyal İşler, Destek Hizmetleri, Zabıta, sosyal medya çalışanı mesai arkadaşlarıma, gece gündüz buralarda, yollarda geçen emekleri için teşekkür ediyorum. Son olarak özellikle Adli Tıp bölümünde ağır şartlarda sabahlara kadar ailelere yardım için acıyla canhıraş koşturan CHP ve HDP milletvekillerinin, yöneticilerinin, Ankara Barosu avukatlarının, Adli Tıp doktorlarının çabasından çok etkilendiğimi söylemek isterim.

Solfasol: 11 Ekim'deki anmaya katılanlar arasındaydınız. Geride kalan “barış savunucuları” olarak bundan sonra ne yapmalıyız sizce?

Nafiz Kaya: 1 Kasım'da seçimlerdeki tavrımızla öfkemizi sandığa taşıyacağız. Asıl olan bundan sonrası. Sürekli ölümlerimizin arkasında yürüyüp ağlamamak, slogan atmamak için onlarca yıldır yapmamız gerektiğini düşündüğümüz; ancak bir türlü geliştiremediğimiz, daha örgütlü, samimi, sürekli dayanışma ve paylaşma içinde olmak zorundayız.

Biz insanlık onuru adına çalışıyoruz, biz insanların el ele, dayanışmayla, dostça yaşayabilecekleri bir dünya için çabalyoruz. Biz birbirimize sıkıca sarılıp, geçmişin yaralarını sarmaya uğraşıyoruz. Biz birlikte barış içinde yaşamak için çalışıyoruz.

Taksici Ağbi boğazımda düğümlenen kelimeleri çıkartmama izin vermedi: “Anladım, siz gönüllü çalışıyorsunuz.”

Evet biz gönüllüydük, gönülle çalışıyorduk. Tıpkı meydanları dolduran binler, bombalanan yüzler gibi; tıpkı Anadolu'nun dört bir yanından başkente gelip, “inadına barış” diye atan yürekler gibi. Yapılan bu namert saldırıyı nasıl sindireceğimi bilemez halde eve girdiğimde, arkadaşlarımdan kimisinin adli tıptan, kimisinin hastane bahçesinden gönderdiği bilgileri okudum. Torbalara doldurulmuş insan parçalarından, kayıp ağbisinin, karısının, evladının haberini bekleyen insanları düşündüm bir süre.

Suçluluk duyuyordum düşüncelerimden. İçimdeki çaresizliğin, tükenmişliğin ve korkunun derinlerinde bir ümit vardı çünkü: “Hayatlarını kaybeden arkadaşlarımızın barışa olan inancının, benim için bir anlamı vardı.” Evet, “buna tutunabilirim” dedim kendi kendime. Bakışlarda, zihinlerde, yüreklerde örgütlenmiş Biz! Irklara da bölseler, toprak parçalarına da hapsetseler; Biz gene birlik olacağız, birlikte hayal kuracağız. Çünkü Biz, barışa gönül vermişiz, gönüllü olmuşuz.

İHD Ankara Katliamı Ön Raporunu Yayımladı: "Katliam bilgisi ordu evlerine önceden ulaştı"

Derleyen: Ezgi Koman, Aydın Bodur - Fotoğraflar: Fahri Aksirt

İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara'daki Barış Mitingi'nde gerçekleşen katliamla ilgili gözlemlere dayalı bir ön rapor yayımladı. Katliam sonrası olay yerinde ve dışında yaşananların aktarıldığı raporda görgü tanıklarının ifadelerine de yer verildi. Raporda "görgü tanıklarının sabah saatlerinde ordu evlerine istihbarat bilgisi ulaştığını bildirdiği, buna rağmen bir önlem alınmadığı belirlenmiştir" dendi. İçişleri Bakanı, Ankara Valisi ve Emniyet Müdürü istifaya çağrıldı.

İHD yönetici ve üyelerinin de katıldığı belirtilen mitingde yaşanan katliama ilişkin ön rapora göre miting katılımcılarının Ankara Garı'nda toplanıp yürüyüşe başlayacağı saat olan 10:00'a kadar miting tertip komitesine Emniyet güçlerince yakın saldırı tehlikesine dair herhangi bir bildirimde bulunulmamış ve bilgi verilmemiş.

Patlamanın hemen ardından ilk yardım ile ilgili de önemli sorunlar yaşandığının belirtildiği raporda "Bombalar patladıktan hemen sonra, alanda bulunan TTB ve SES üyesi sağlık emekçileri yaralılara müdahalede bulunmuş ve yaralılar hastanelere sevk edilmişlerdir. Az sayıda ambulans olay yerine yaklaşık 15-20 dakika içerisinde ulaşmış ve yaralıların büyük çoğunluğu özel araçlarla hastanelere taşınmıştır" denmektedir.

Ölü ve Yaralıların Olduğu Alana Gaz ve Tazyikli Su

İHD'nin raporunda bombaların etkisiyle iki olay yerinde yaşamını yitiren göstericilerin, bizzat sağ kalan göstericiler ve olay yerinde bulunan sağlık emekçileri ile daha sonra olay yerine gelen ambulans personeli tarafından kontrol edildiklerinden olay yerinde bırakıldığı ve yaşamını yitirenlerin üzerinin mitingde kullanılacak bez afiş ve pankartlarla örtüldüğü belirtiliyor.

Olay yerinde bulunan TTB ve SES üyesi sağlık personeli yaralılara müdahale ederken Sıhhiye yönünden gelen kalabalık bir çevik kuvvet polisi ekibinin olay yerine biber gazı ve tazyikli su sıkarak müdahalede bulunduğu ve sağlık personelinin ilk yardım çalışmalarını engellendiği belirtilen raporda bunun görgü tanıklarının yanısıra görsel kanıtlarla da sabit olduğu vurgulanıyor. Bu polislerin yol boyunca olay yerinden uzaklaşmaya çalışan gruba cop kullanarak müdahale etmesinin kargaşa çıkmasına neden olduğu belirtiliyor.

İHD Raporunda olay yerinin bizzat göstericiler tarafından şerit çekilerek muhafaza altına alındığı ve sağ kalan göstericilerin şeritlerin etrafında kalarak yerde yatan arkadaşlarını yalnız bırakmadıkları belirtiliyor.

Polis ambulansların olay yerine gelmesini sağlayan tek yolu tıkararak ambulansların gelişini geciktirdi

İHD raporunda en çarpıcı tespitlerden birisi ambulansların yoğun olarak olay yerine gelmeye başladığı (yaklaşık 10:30) zaman Tandoğan yönünden bir grup çevik kuvvet polisi cenazelerin olduğu bölgeye doğru koşarak ilerlediği ve ambulansların olay yerine gelmesini sağlayan tek yolu tıkararak ambulansların gelişini geciktirmesi. İHD polise tepki gösteren göstericilerin polislerin geri gitmesini ve yolun yeniden açılmasını sağladığını belirtiyor.

Rapora göre, olay yerinden yaralıların tahliyesi gerçekleştikten yaklaşık 1 saat sonra yetkili Ankara Cumhuriyet Başsavcısı vekili olay yeri inceleme ekipleri ile birlikte olay yerine gelmiştir. Olay yeri ekipleri, ceset parçalarının yayıldığı daha geniş bir alanı şeritle kapatmış, bekleyen göstericilerin şerit dışına çıkmasını istemişlerdir. Olay yerine gelen çevik kuvvet polisleri, göstericiler tarafından protesto edilerek olay yerine uzak bir yere gönderilmişlerdir.

Olay yerinde bulunan KESK, DİSK, TTB, TMMOB yetkilileri ile İHD, ÇHD, ÖHD ve TİHV temsilcileri, yetkili Cumhuriyet Başsavcısı vekili ve emniyet yetkilileri ile görüşerek

olay yeri incelemesine refakat etme taleplerini iletmışlerdir. Yetkili Cumhuriyet Başsavcısı vekili bilgisi dâhilinde, olay yeri inceleme ekiplerine adli tıp uzmanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı ile Dr. Ümit Biçer ve 8 avukat refakat etmiştir. Refakatçiler çalışmalarını kolaylaşmasına katkı sunmuştur. Refakatte bulunan avukatlar, olay yerinin tamamını kamera ile kayıt altına almış, gerekli fotoğraflamayı yapmış ve tutanakları tutmuştur".

Ordu evlerine istihbarat daha önceden ulaştı

İHD'nin raporunda katliamla ilgili istihbarat ve güvenlik zafiyetine dair önemli tespitler var: Rapora göre "olay yeri incelemesi devam ederken çeşitli görgü tanıklarının anlatımlarından, saldırı ile ilgili sabah saatlerinde ordu evlerine istihbarat bilgisi ulaştığı ve bu nedenle misafirlerin ordu evlerine alınmadığı anlaşılmıştır. Olay yerinde bulunan polislerin konuşmalarından ise genel bir istihbarat alındığı ve sabah saatlerinde çeşitli operasyonların yapıldığı öğrenilmiştir. Alanda toplananlardan alınan bilgiye göre, toplanma alanında ve çevresinde hiçbir güvenlik önlemi alınmamış ve yürüyüş başlayana kadar trafik akışı devam etmiştir."

İHD, olay yeri incelemesi devam ederken olay yerinde bulunan uzman polislerin verdiği bilgiler, bombanın patlatılma biçiminin ve bomba düzeneğinin Suroç'taki patlama ile benzerlik gösterdiği yönünde olduğunu belirtiyor. Nitekim bombaların patlatıldığı cadde üzerinde yapılan incelemede, zeminde bir tahribat olmadığı ve bombanın yerden yaklaşık 1 metre yukarıda vücuda bağlı olarak patlatıldığı görülmüştür".

İHD'nin raporuna göre polis, olay yeri incelemesi başladığı esnada tepki gösteren göstericileri Arena Spor Salonu tarafında havaya ateş ederek olay yerinden uzaklaştırmış, göstericiler ise sloganlarla polise tepki göstermiştir.

Bakanlar uzaklaşmak zorunda kaldı

Rapora göre olay yeri incelemesi devam ederken İçişleri, Sağlık ve Adalet Bakanları çok sayıda polis ile birlikte olay yerine gelmiş ve olay yeri inceleme ekiplerinin yanına gitmeye çalışmışlardır. Ancak Bakanlar, göstericilerin yoğun tepkisi üzerine olay yerinden hızla uzaklaşmışlar. İHD, refakat eden avukatların bile olay yerinde bulunmaları zorlukla sağlanırken, üç Bakanın çok sayıda polisle birlikte, ceset parçalarına dikkat etmeden özensizce olay yerine girmeleri ayrıca tepkiye sebep olduğunu belirtiyor.

Anmaya izin yok!

Raporda yer verilen diğer tespitler şöyle:

"11 Ekim 2015 Pazar günü sabah saatlerinde, Ankara Emniyet Müdürlüğü İHD Genel Başkanı ve KESK Genel Başkanı tarafından aranarak yaşamını yitirenlerin anılması ve uğurlanması ile ilgili bilgi verilmiş ve engelleme yapılmaması istenmiştir. Ancak, Ankara Valisi ve Emniyet Müdürü Türkiye tarihinin en büyük saldırısı karşısında insani görevlerini yerine getirmeyerek ve duyarsızlıklarını sürdürerek, 10 Ekim günü olay sonrası ya da 11 Ekim sabahı emek ve meslek örgütleri başkanları ile diğer kurumların başkanlarını konuyla ilgili aramamış.

Pazar günü saat 10.00 civarında Ankara Garı önünün olay yeri incelemesi bahanesi ile her üç yönden polis tarafından kapatıldığı belirtilmiştir. Çıplak gözle yapılan gözlemede, olay yeri inceleme işlemlerinin sona erdiği, alanın yıkanarak temizlendiği ve çalışma yapılmadığı görülmüştür. Ankara polisi kurum temsilcilerini olay yerine yaklaştırmamış, Ulus istikametinden Atatürk spor salonuna ilerleyen caddede bulunan kurum temsilcileri ile göstericileri dağıtmak için biber gazı sıkarak ve plastik mermi kullanarak müdahalede bulunmuştur. Yine Sıhhiye tarafı ile Tandoğan tarafında bulunan ve Ankara garı önüne gitmek isteyen kurum temsilcileri ve

göstericilere engel olunmuştur. Ancak 19 Mayıs Stadyumu önündeki grubun tepkisi ve Başbakanın izin verdiğinin belirtilmesi üzerine gar önünde kısa bir anma yapılmıştır. Anma yapması engellenen kurum temsilcileri ve göstericiler yürüyerek Sıhhiye meydanına gelmiş ve göstericilerin sayısının birkaç bine ulaşması ile fiilen cadde araç trafiğine kapatılmıştır. Polis Kızılay istikametini TOMA'larla kapatmıştır".

"Devlet, yaşam hakkı bakımından gerçekleşen ağır ihlali önleme görevini yapmamıştır"

İHD'nin hazırladığı raporun sonuç bölümünde ise devletin ihlallerine ve Derneğin taleplerine yer veriliyor. Bölüm şöyle:

"10 Ekim 2015 Ankara Emek, Demokrasi ve Barış Mitingi"nde yaşam hakkı ve toplanma özgürlüğü ağır bir şekilde ihlal edilmiştir.

- *Bilindiği gibi, AİHM'e göre devletlerin iki tür yükümlülüğü bulunmaktadır. Bunlar negatif yükümlülük ve pozitif yükümlülüklerdir. Negatif yükümlülük ihlal etmeme yükümlülüğüdür. Pozitif yükümlülük ise önlem alma ve koruma yükümlülüğüdür.*
- *Devlet, yaşam hakkı bakımından gerçekleşen ağır ihlali önleme görevini yapmamıştır. 100'ü aşkın kişinin yaşamını yitirmesine neden olan bombaların patlatılmasını kamu görevlileri (asker, polis) veya devletin güvenlik ve istihbarat birimleriyle bağlantılı kişiler yapmamış olsa bile devletin pozitif yükümlülüğü bulunmaktadır. Devlet, alması gereken istihbarat önlemlerini almamıştır. Devlet, istihbarat bilgilerini almış ve bu bilgileri önleme mevkiindeki birimlere sunmuş olsa bile, bu birimler görevlerini yerine getirmemiştir.*
- *Aynı şekilde, binlerce insanın Türkiye'nin çok çeşitli şehirlerinden Ankara'ya geleceği ve Ankara Tren Garı'nda toplanacağı ve saat 10.00'da yürüyüşün başlayacağı günler öncesinden bilindiği halde, devlet toplanma ve yürüyüşe geçme alanında (gar önü ve gara açılan yol güzergâhlarında) hiçbir önlem almamıştır.*
- *Benzer ihlaller Diyarbakır'da HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın konuşma yapacağı miting sırasında ve Suruç katliamının gerçekleştiği basın açıklaması olayında da yaşanmıştır. Onlarca insanın yaşamını yitirdiği bu olaylarda da devlet tutumu 10 Ekim katliamındaki gibiydi.*
- *Dolayısıyla, yaşam hakkı bakımından devletin bu tutumu kabul edilemez niteliktedir. Kamu otoriteleri yaşam hakkının korunması bakımından yeterli ve gerekli önlemleri almamıştır. İçişleri Bakanı, güvenlik önlemlerinin (ör: üst arama işlemlerinin) miting alanı için alındığını belirtmiş ve dolayısıyla da gar önü için önlem alınmadığını itiraf etmiştir.*
- *Aynı tutum, toplanma özgürlüğü ve bu konuya yaklaşım açısından da kendisini göstermektedir. İçişleri ile Adalet Bakanlıkları, Vali ve Emniyet Müdürlüğü, toplanma özgürlüğünün mitingin gerçekleştiği mekanla sınırlı olduğunu düşünmektedir. Halbuki, 2911 sayılı yasanın adında bile "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası" yazılıdır. Dolayısıyla, kamu otoritelerinin sorumlulukları, hem genel ilkeler hem de toplanma*

özgürlüğünün niteliği bakımından yalnızca miting alanıyla sınırlı olamaz. Toplanma özgürlüğü konusunda pozitif yükümlülükler yerine getirilmemiştir.

- *Kamu otoritelerinin dışında bir güç, yurttaşların toplanma özgürlüğünü şiddet kullanarak önlemiş ve buna karşın kamu otoritesi, hem yaşam hakkı ihlaline neden olan hem de toplanma özgürlüğünü engellemeyi amaçlayan eylemi önleyecek yeterli, gerekli ve etkin önlemleri almamıştır.*

Bu nedenlerle;

- 1- Ankara Garı önündeki arkadaşlarımıza yönelik 2 canlı bomba saldırısı insanlığa karşı suç kapsamındadır. Bu katliamı gerçekleştirenleri, azmettirenleri ve görevini yapmayarak katliama sebebiyet verenleri lanetliyoruz ve kınıyoruz.
- 2- Başta İçişleri Bakanı olmak üzere, Ankara Valisi ve Emniyet Müdürü ile diğer ilgili sorumluları önleme görevini yerine getirmemeleri nedeni ile istifaya davet ediyor ve bu kişiler hakkında soruşturma açılmasını talep ediyoruz.
- 3- Ulusal yasaları kararla uymayan veya bu kararı göstermelik bir şekilde uygulayan ve ayrıca cenazeye saygı göstermeyerek anma toplantısı yapmamızı engelleyen Ankara Valisi ile Ankara Emniyet Müdürü hakkında bu suçlardan dolayı da etkili soruşturma açılmalıdır.
- 4- AİHM, Jordan /İngiltere davasında (2001) daha sonra "Jordan prensipleri" olarak da anılacak olan 5 prensipten söz etmiştir. Bu prensiplere göre,
 - **Soruşturma makamları yaşam hakkı söz konusu olduğunda resen harekete geçmelidir.**
 - **Bağımsız soruşturmacı olmalıdır.**
 - **Olayla ilgili tüm bilgi, belge, rapor ve tüm kanıtlar usulüne uygun toplanmalıdır.**
 - **Hemen harekete geçilmeli ve makul bir hızla soruşturma ilerlemelidir.**
 - **Bu süreç –soruşturma ve kovuşturma süreçleri – kamusal denetime açık olmalıdır.**
 - **Soruşturma bu ilkelere uygun yürütülmeli ve bu kapsamda yayın yasağı derhal kaldırılmalıdır.**
- 5- Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı etkili soruşturma (Jordan Prensipleri) yöntemleri kullanarak canlı bombaların kimliğini tespit etmeli, bu kişilerin ilişkili oldukları yapıları açığa çıkarıp katliamı tüm boyutları ile yargı önüne taşımaktadır.
- 7- Katliamın, siyasal ve sosyal sonuçları göz önüne alınarak her yönüyle aydınlatılması için TBMM'de Araştırma Komisyonu kurulmalıdır.

İnsan Hakları Derneği yayımladığı bu raporun ilk gözlemlere dayalı olduğunu belirtti ve ilerleyen süreçte katliamda yaşamını yitirenlerin ve yaralananların da isimlerinin olduğu kapsamlı bir rapor yayımlayacağını duyurdu. "

gözlerine biraz şiir değsin...

Zeynep Yağmur

gözlerine biraz şiir değsin...

Gözlerinin dokunukluğunda kayboluyorum...

mimiklerin yok! hiç mi bir Şey hissetmiyorsun onlarca insan ölürken, yokluğa doğru giderken... ldürdüğün insanların yüz katını yok ediyorsun aslında, fiziksel olarak nefes alırken ldürdüğün benim.

virüs gibi yayılıyor içime hiçlik!

her incitişinde acıyor içim.

Korku bütün kötüklerin kaynağı sanki. Savaşları, öfkeyi, dinleri oluşturan hep bu mutlak korku.

Korktuğun için alamıyorsun içine güzel olanı, ondan bile ödün patlıyor. Bilmediğin, tanımadığın bir türlü tanımlayamadığın bir hisle uğraşmak istemiyorsun çünkü.

Zihnin bu tanımlamaların kölesi! Ama senin haberin bile yok!

Çünkü bu küçük ama bir o kadar da sert tanımlamaları yaptıkça var-oluyorsun.

Varlığın bir sözlükten ibaret...

Acı... çok acı...

Kendini özgürleştirebileceğin bir alan bırakmıyorsun; bütün boşluklar dolmalı! Halbuki bilmiyorsun ki boşluk seni yaratan aslında, o havada asılı olma durumu... boşluk olmadan algı olmaz ki, ama sen bütün algılarını da kapatıyorsun bir yarış atı gibisin, odaklı, ne istediğini bilen, programlı... yol'a ık'a mıyorsun bile! Korunaklı alanları tercih ediyorsun ki zihnin bilinmezliklerle uğraşmak durumunda kalmasın.

Delirmekten korkuyorsun; kolay değil çünkü zihninde uçuşanları yakalayıp dönüştürmek. Haklısın da, eğer bu bir tercihse ama sen tercih etmenin ne olduğunu bile bil'emiyorsun ki...

Bütün "izm"lere inanıyorsun, çünkü inanmak senin var-oluş biçimin. Şüpheye hiç yer yok, bütün genellemeler de sana ait çünkü istisnaların seni bozguna uğratmasından ölesiye korkuyorsun...

Gözlelemiyorsun, dinlemiyorsun, görmüyorsun, öğrenmiyorsun; ğretilenlerle idare bir hayatı yaşıyorsun... hadi böcekleri geçtim, sen insanları bile dinleyemiyorsun; içini bulandırmalarından korkuyorsun tıpkı bulanık bir suya dalamayışın gibi...

Her Şey berrak ve net olmalı! Belirsizlikler senin yaşam enerjini alıp götürüyor çünkü. Oysa ki yaşamın kendi örüntüsünün tersine doğru yüzmeye çalışmak gibi...

Doğanın akışına karşı duruyorsun bütün var-o-a-lamayışınla...

Uçmaktan korkuyorsun. Zihninin uçmasından... daha doğrusu içindekilerin uçuşmasından, geçişmelerinden, birleşmelerinden bütün olmalarından...

Biyolojik saatine karşı koyamıyorsun aklınla... durduramıyorsun içindeki bütün itkileri... "id"ine karşı koymakta zorlanıyorsun...

Hayvani iç güdülerin hayatta kalmanı sağlayan ama sen onun bile farkında değilsin ki senin en önemli paran olan doğadan uzaklaşıyorsun ve korkuyorsun... ldürdüğün insanların nasıl ki katiliysen öyle işte... hayvanların da katilisin!

insan olma çabamdan utanıyorum... dünyadaki bütün insanlardan özür dilemek istiyorum böyle olduğun için...

Gözlerine birazcık şiir değsin istiyorum... sadece biraz dokun, biraz sev...

Yaşamları ellerinden alınan dostlarımızı 11 Ekim'den itibaren göz yaşlarıyla uğurladık. / Fotoğraf: Fahri Aksirt

Katliamdan bir gün sonra, 11 Ekim'de onbin kişilik bir kalabalık, anma töreni için Sıhhiye Meydanındaydık.

Fotoğraf: Can Mengilibörü

Aynı gün, aynı saatte Gar'ın önünde...

Elif Koca

Genel Cerrahi yoğun bakımın önünde beklerken tanıdım onları, Ata Önder Atabay'ın annesi Halime teyze ve Enver Korzay'ın oğlu Ege. Halime teyzeyle Ege burada tanışmışlar, yoğun bakımın önünde... Kapı her açıldığında hepsi birden ayakta. Güvenlik görevlisi arkadaşlar da tanıyor artık onları, değişik bir şey yok merak etmeyin diyorlar hemen.

Halime teyzeyle Ege'yi bu daracık koridorda buluşturansa, Ata Önder'le Enver abinin aynı gün ve aynı saatte Gar'ın önünde, mitingde olmaları.

Ata Önder, 36 yaşında beden eğitimi öğretmeni, Malatyalı ama İstanbul'dan katılmış mitinge.

"Ata yeni evlendi, henüz düğününü bile yapamadık" diyerek başlıyor söze Halime teyze. "Ben, ablası, eşi gitmesini hiç istemedik aslında. Eşi, gitme evimizi temizleyelim, yerleştirelim" demiş. "Bir ara ikna olmuş gibiydi ama hani şu polislerin cesedini sürüklediği genç var ya, onun fotoğraflarını görünce gitmeliyim" dedi. "Kimler kimler gitti, hepsi gencecik insanlar... Barıştan başka bir şey istemediler ki... Bak bu genç de babasını bekliyor. Onun babasının durumu çok daha iyi Ata'dan. Biraz önce babasını MR çekilmeye götürdüler." Ege'ye dönerek,

- Size bakındım ama haber veremedim, keşke görseydiniz babanızı... Ama merak etme iyi görünüyordu. Onun iyi olması bizleri de çok sevindiriyor.

"Tüh iki dakika aşağıya inmiştim, keşke görebilseydim", dedi Ege. Ege hukuk mezunu, stajyer avukat.

- Biz Artvin Hopalınız, babam 55 yaşında. Kardeşim liseyi kazanınca Ankara'ya yerleştik ama babam işlerinden dolayı genelde daha çok Hopa da oluyor. Hep bu işlerin içindeydi babam, hayatı hep bu olaylarla geçti. Biz yaşasak çok daha kötü olurduk eminim. Ben dün girdim yanına, ancak şoku atlattı. Biraz olaydan bahsetti. İlk bombada yaralanmış, iki bacağı da kırılmış. Yere düştüğünde çok kısa bir süre kendini kaybetmiş, kendine geldiğinde insanların üstüne doğru koştuğunu görmüş, ikinci bombadan kaçıyorlardı sanırım. Ezilerek öleceğim diye korkmuş, sürünerek kenarı kaçmış. Ayağa kalkamadığını o an fark etmiş. Yanındakiler de zaten hep babamın arkadaşlarıydı. Kendini tekrar kaybetmiş, bir takside gözünü açmış. Hemen beni aradı, geldiği hastaneyi söyledi. Ben de yanına gelecektim zaten ama üşengeçlik yapmışım. Ben de katılıyorum mitinglere ama babam kadar değil, seyrek oluyor. O da bizim hatamızmış, zor yoldan öğrendik ama eksikliğimizmiş.

Dilerim sizler bu yazıyı okurken Ata Önder hayata tutunmuş, Enver Abi de yoğun bakımdan servise çıkmış olur, bir daha ki sefere kendileriyle de sohbet ederiz.

Çizgi: Aydan Çelik

İnsan

Erdal Ozan Metin

Öte dünya, beri dünya, dünya. Öncesini ve sonrasını bilmiyorum. Ancak bu üç uzam arasındaki geçişin bir "kıyamet" olacağından neredeyse çocukluğumdan beri eminim. Bir "kıyamet" kopacak ve biz şimdiden çok uzaklara öteleneceğiz. Geleceğe ya da geçmişe, fark etmez. Şimdi, elimizden alınacak.

Bu kıyamet, ilahi bir yolla da mümkün olabilir, insan eliyle de. Ancak bir kıyamet mecburi. Çünkü her şeyin bir sonu vardır. Ancak bazı "sonlar", sonsuzlukla yarışacak kadar uzun sürer.

"Umarım, bu kıyamet her neyse, ben yaşarken vuku bulmaz. Hayatım yarım kalmaz. Öldükten sonra olsun ne olacaksa" diye diye, çok geceler ağlayarak sabahladığımı bilirim. Yarım kalmak üzücü. Hevesin kursakta kalması, korkunç(!) diye düşünürdüm .. Önceden.

Şimdi, zaman elimde bir ceset olarak yatıyor. Bakıyorum, düşünüyorum, ellerim titriyor, gözüm seğiriyor, yutkunamıyorum. Kıyamet, uzun zamandır inceliyormuş da 10 Ekim günü kopmuş sanki, inceldiği yerden. Yarım kalmışlık, kursağa dolan hevesler... Bir darağacındaymışız da, ayağımızın dibine, yavrumuzu koymuşlar sanki. Öyle, kopuyor işte ip, ölmüyoruz çok şükür diyemeden, daha ilk soluğuna kavuşmamış bir bebeğin üzerine düşüyoruz.

Belimiz bükülüyor, gözümüz kuruyor, kalbimizin içine sığmıyor hiç tanımadığımız barış güvercinleri. Kalbimiz de patlayacak yakında, bir bomba gibi. Olan yine bize olacak tabii. Çünkü, hayatını alamayız biz kimsenin elinden. Çok canımız sıkılsa, dayanamasak bile en kuru yalnızlığa, çıksak bir dama mesela, atamayız kendimizi aşağıya. İntihar diyorum , intihar bile edemeyiz, kendimiz de olsak fail ve maktul, yaşayamayız o ağırlığı en küçük zaman birimi kadar bile.

Yarım bırakılmaz çünkü hiç bir umut, hiç bir hayat, hiç bir nefes. Bunun içindir, barış.

Ancak, ısırığımız dudağımızdan akan kanın tadını unutmadan, daha büyük, daha gürültülü bir şekilde bağıracağız "barış" diye. Barış için, barışmalıyız diye ! Barışmalıyız!

Yitip gidenlerin, gözümüzün önünden geçenlerin, ağlayan annelerin, bir yanını toprağa gömen babaların, bir fotoğrafa dönüşen çocukların, umut olup havaya karışan gençlerin hayatlarını da alıyoruz, hayatımıza.

Adı "barış" olan bu gökkuşağı, tüm yarım kalmışlıklara inat, tüm eksik bırakılmışlar için dimdik olarak dirilecek topraktan. Ölen bir beden, sakat kalan bir hafıza da olsa yanımızdaki yoremizdeki "insanlar" , biz tamamlayacağız onları eksik bırakmaya çalışanlara inat.

En sevdiğimiz şarkıları dinleyeceğiz, öksürtse bile onların sigaralarını tütüreceğiz, hiç sevmedikleri sokaklara gidip, onların yerine oraları bile seveceğiz. Biz tamamlayacağız. Bir gün, bizi de yarım bırakırlarsa eğer, tamamlanmış bir "umut" olacak o kefenin içinde. Öyle ağır olacak işte hayatımız. O zaman , yeni bir "şimdi" olacak, beyaz bir "gelecek" havalanacak.

İnat edeceğiz! Barışacağız. Burnumuzun direğindeki sızıyı da, gömleğimize bulaşmış kan lekesini de unutmadan, hep bir elimiz vicdanımızda, utanmadan, sıkılmadan, yorulmadan, barışacağız.

Kendimiz için değil, yitip gidenler için barışacağız. Onların, hayatlarını biz tamamlayacağız. Yalnız doğduk, kalabalık öleceğiz.

Nereden başlayacağız? En yakın klavyenin tuşlarını yiyeceğiz önce, akıllı telefonumuzun aklını alacağız elinden, televizyonların içine elimizi sokup , boğacağız yalanları, iftiraları, arsızlıkları ...

Nereden başlayacağız? İnsan olacağız. İnsan öldüracağız.

Nereden başlayacağız? Sokağa çıkacağız. Demsiz bir çayı bile seveceğiz mesela.

Nereden başlayacağız? 10 Ekim günü, Ankara'da , "onların" bıraktıkları yerden başlayacağız.

Kalbimizin içine sığışmaya çalışan yüzlerce bedeni, aklımızın içine yer etmiş acıları, ciğerlerimize dolan kan kokusunu unutmayacağız. Güzel çocuklar getireceğiz dünyaya, onların kalpleri daha geniş olsun , akıllarında hiç tanımadıkları acılar dolaşmasın, göz yaşları ancak mutluluktan aksın diye , barışacağız.

Unutmayacağız. Barışı, unutmayacağımız gibi.

Zamana, kalp masajı yapacağız. Zamani, dünyaya getireceğiz bir daha. Eksik kalmayın diye, zaman ...

*“gittiler...”
Uçtu...
Ne varsa, ne yoksa
Siyah beyaz öpüşleri kaldı.
Desem ki, nereye, nereye?
Çıkar mı sesim,
Duyarlar mı beni...
Ben yalnızca şunu bildim:
“O güzel insanlar, o güzel atlara binip
gittiler...”*

Fotoğraf: Fahri Aksirt

Melek Misali

Gökçe

Kendimi bildim bileli mitinglere katılırdım. Çocukken bir sürü büyük insanın içinde olmanın haklı gururunu yaşardım. Hele de bir yetişkin benimle konuşursa, sevinçten uçardım. Çok bilmiş yanıtlarımla cevap verirdim ki çocuk olduğum anlaşılmasın. Aklım erdiğinden midir bilmem çok ama çok uzun zamandır katıldığım hiçbir mitingde havaya giremedim. Uzun uzun sohbet etmezdim eşle dostla. Daha çok sağa sola bakardım. Yüzlere, mimiklere, yan yana gelenlere, ayrı duranlara, görüntü alanlara, telsizlilere, köftecilere, simitçilere, çaycılara, suculara, poşetlere, valizlere, çöp kutularına dikkat ederdim. Asayiş berkemal mi diye. Ama bu sefer hiçbiri ama gerçekten hiçbiri gözümde değildi.

Tek bir üniformalı, tek bir polis aracı hatırlamıyorum

Sabah 8.30'da, şehir dışından gelen illeri karşılamak için alana gittim. Havuzun ordaydı yoldaşlarım. Mersin'den babam, aile dostlarımız, yoldaşlarımız henüz hipodroma varmamıştı. Onlar gelene kadar daha erken gelenler ile havuz başında geyikler, gülüşmeler... Suruç'tan, Diyarbakır'dan bu yana, yan yana gelmeye; katliamlara rağmen bir arada olmaya, göz göze gelmeye, gülmeye, birbirimize değmeye; türkülerle, halaylarla inadına barış diye haykırmaya ihtiyacımız vardı belli ki. Bu ülkede sağlanacak barışın teminatıydık ya, o gün bir arada, yan yana olma hissi insana inanılmaz güven veriyordu. Facebook paylaşımları ile insanları tutuklayan, neredeyse her birimizin telefonunu dinleyen, ağızımızı açsak suç sayan devlet ise ortalıkta yoktu. Tek bir üniformalı, tek bir polis aracı hatırlamıyorum. Bu bizi şüphelendirmemişti. Aksine umutlanmıştık. Bu topraklara barış getireceğimize umutlanmıştık.

Ses bombası, korkutmaya çalışıyorlar bizi dedim

Bir süre sonra Mersin ekibi de gelmeye başladı. Babamla aile ortamından çok mitinglerde bulduğumuzdan olsa gerek yine yeniden yan yana gelebilmekten dolayı sevinçle karşıladık birbirimizi. Öpüştük. Sarıldık. El ele tutuştuk. Hoşbeşe devam ettik. Az sonra, HDP korteji, tıklım tıklım, zılgıtlarla, soganlarla, tüm eller havada, içimizi kıpırdatarak havuzun kenarına geldi. Bir süre sonra babamla oraya doğru yöneldik yakınlarımızla buluşmak için. Kısa merhabalaştıktan sonra babam miting başlanana kadar kızımınla sohbet edeceğimiz dedi. Kortejden çıkıp gar bahçesindeki banklara yöneldik. Oturduk. Bir iki dakika sonra havuzun orda ilk patlama duyuldu. İnsanlar gara doğru koşmaya başladı. Ses bombası dedim. Korkutmaya çalışıyorlar bizi dedim. Babam kalkmaya yeltendi. Tuttum kolundan. Birkaç saniye sonra sağda, Kızılay tarafında ikincisi patladı. Kalktık. Ağıtlar, bağırsıklar, sesler... Hâlâ inanmıyorum. Babam birden kolumdan çıktı koşu koşu bombanın patladığı yere gitti. Ben de arkasından bağırdım, yürümeye başladım. İnsanların bacaklarının arasından bembeyaz teni, sarı-kızıl, kıvrık, küt saçları ile yerde melek gibi uyuyan genç bir kadını gördüm. O tarafa doğru yürümeye devam ettim. En son buraya nasıl basacağım her yer kan diye düşündüğümü hatırlıyorum. Orada bir süre donmuş olmalıyım. Bilmiyorum. Sesleri duymuyorum. Koku almıyorum. Etraftaki insanları görmüyorum. Zaman o kadar yavaş geçiyor ki...

Bir süre sonra karşıda havuzun orada sevdiğimin canlı, ayakta ve bütün bedenini görüyorum. Ona doğru, yere basmamaya çalışarak yürüyorum. Her tarafta parçalar var ama ne olduklarını anlayamıyorum. Görmüyorum. Havuzun orda buluşuyoruz. “Babam yok” diyorum. “Nerde babam?” Sonra yeniden ayrılıyor. Bir adam yaklaşıyor yanıma “canlı bomba hâlâ orda yatıyor” diyor. O tarafa doğru yürüyorum.

Havuzun kenarına geliyorum. Orada da bir süre durmuş olmalıyım. Bilmiyorum. Kafamı sola çeviriyorum. Bu sefer ikinci bombanın patladığı yeri görüyorum. Orada da yerde yatan genç bir kadının yüzü dikkatimi çekiyor. Bembeyaz teni var. Saçları daha kısa. Bakır renginde. Daha önce gördüğüm aynı mutlu yüz ifadesi. Uyuyormuş gibi. Hepsini ölmüş diyorum. Birileri ölü bedenlerin arasında yakınlarını arıyor. Üstlerini örtüyor. Daha çok yaklaşmak istiyorum ama her yer kan olduğu için bir türlü ilerleyemiyorum.

En az beş el silah sesi geliyor. Bizi de silahla öldürecekler herhalde diyorum.

Bu arada etrafta birbirini tokatlayan insanlar görüyorum. Tanıdığım bildiğim insanları görüyorum, onlara doğru koşuyorum. Herkes sevdiğini soruyor. Ayakta olan tanımadığım insanlara yaralı olup olmadığını soruyorum. Yaralarına bakıyorum. Sonra tekrar patlama yerine yaklaşmak istiyorum. Yaklaşamıyorum. Ancak gar tarafına geçebiliyorum. Yani sağa ve sola gidemiyorum. Yerde, mor bir yazılıma görüyorum. Duruyorum. Feminist kadınlar burdaymış diyor. O sırada Kızılay tarafından, ikinci bombanın patladığı yerden gaz atılıyor. Her yer duman. İnsanlar gazdan uzaklaşmaya çalışıyor. Yaklaşmak için bir yol arıyorum. Garın Tandoğan tarafından tekrar havuz tarafına geçiyorum. En az beş el silah sesi geliyor. Bizi de silahla öldürecekler herhalde diyorum. Kızılay ve Tandoğan tarafından gelen polisleri fark ediyorum. Etrafa bakıyorum. Sıhhiye tarafında kalabalık bir kitle görüyorum. Göbekten Sıhhiye tarafındaki kaldırıma geçiyorum. Duruyorum orada tekrar etrafa bakıyorum. Arkamda polisler var. Önümde, Tandoğan tarafından iki akrep Sıhhiye tarafına doğru gidiyor. Yüzümü tekrar patlama yerine doğru dönüyorum. Babam bana koşarak geliyor. “Çok kötü çok kötü” diyerek ağlıyor. Sarılıyoruz. Onun ağladığını görünce ben de ağlamaya başlıyorum. Beraber ağlıyoruz.

Polis şefi, arkadakilere emir veriyor, bağırarak, “göbekte kimseyi bırakmıyoruz arkadaşlar” ... Dibimizde ama hâlâ bizimle konuşmuyor. Gözümüzün içine bakmıyor. Bakmıyorlar.

Solumuzda polisler bize doğru geliyor. Önlerinde üç beş tane insan engellemeye çalışıyor. Hiç hareket etmiyoruz. Edemiyoruz. Sarılmaya, ağlamaya devam ediyoruz. Yaklaşmaya devam ediyorlar. Aramızda çok az bir mesafe kalmış. Polis şefi, arkadakilere emir veriyor, bağırarak, “göbekte kimseyi bırakmıyoruz arkadaşlar” gibi bir şey söylüyor. Dibimizde ama hâlâ bizimle konuşmuyor. Gözümüzün içine bakmıyor. Bakmıyorlar. Genç bir yoldaşım yanıma geliyor. “İyi misiniz?” diye soruyor. O andan sonra babamın elinden tutuyorum. Oradan götürmeye çalışıyorum. Babam bu sefer polisleri fark ediyor. Onlara doğru geri gitmek istiyor. Bırakmıyorum. Tandoğan tarafındaki kaldırıma geçiyoruz. Artık o andan sonra telefonlara sarılıyoruz. Arıyoruz, arıyoruz, ağlıyoruz. İnsanlara ulaşmaya çalışıyoruz. Kimin yaralı kimin sağ olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Yaralı bir tanıdığımızın hastanede ve bize ihtiyacı olduğunu öğreniyoruz. Numune hastanesine doğru gitmek için yürümeye başlıyoruz...

Telefon görüşmelerine baktım sonradan. İlk kırk dakika ordaymışım. Hayattayız. İşte hepsi bu.

"Ölüm Sıramı" Beklerken

Seval Kök

İki gündür bombanın sesini nasıl duymadığımı düşünüyordum. Sabah kulaklığımın olmadığını fark edince anladım. Bir toplu taşıma yolculuğu klasiği olarak müzik dinliyordum. Bir yanda da, Gara doğru yürürken, eyleme Sıhhiye'de katılacak arkadaşımın mesajlaşıyordum. Arkadaşım birden bire "gitme" diye mesaj attı. Arkasından "bomba patlamış" yazdı. Güldüm. Ben halay çekerken o toplantıda olacağı için "kiskanma" yazdım ve kafamı kaldırıp yola baktım. İnsanlar bana doğru koşuyordu. Bağırarak, ağlayarak, birbirlerini tutarak bana doğru koşuyorlardı. Ben de koşmaya başladım. Bir yanda da alanda olduğunu bildiğim insanları aradım. Kimseye ulaşamıyordum. Sonrası felaket... Her yerde kan her yerde insan parçaları vardı. Bazıları boş boş bakıyor, bazıları sinir krizi geçiriyordu.

İlk panikle koşup kaçanlar yardım etmek için tekrar gara doğru geliyordu. Sonra ne oldu bilmiyorum ama hepimiz bu durumlara alışkın çok eğitimli doktorlar gibi birbirimize yardım etmeye başladık. Yürüyebilecek durumda olanları alanın uzağına aldık. Ağır yaralıları flamalarla arabalara, alanda olan ambulanslara taşıdık. Gördüklerimi uzun uzun anlatmayacağım. Bir arkadaşım "şunu yaşadık, bunu yaşadık diyerek olayın mağduru bizmiş gibi davranmayalım. Biz ölmek" demişti. Haklı. Bu sefer de ölenler biz değildik. Sadece o an orada olmayanlar az da olsa yaşananları canlandırabilirdik diye birkaç şey söyleyeceğim.

Bir arkadaşımın gözlerini ben kapattım mesela. Eyleme gelen bir doktor, "ölmüş" dedi ve ben de elinde tuttuğu dövizi koydum yüzüne. Başka bir arkadaşımın kopan bacağını aradım ölümlerin arasında. Bir bacak bulup arkadaşımın yanına koydum belki diğerkler umuduyla. Ama sorarsanız bacak onun bacağı mıydı diye, bilmiyorum. Sonra birbirimizin kıyafetlerinden ve saçlarından arkadaşlarımızdan kopan parçaları topladık. Birçoğunun kopan parçasına da yaralıları taşırken bastık. Ve tüm bunlara rağmen mağdur olanlar bizler değiliz. Anlayabiliyor musunuz? Çünkü ölen "yine" bizler değildik.

"Tarihe geçsin diye yazıyorum; 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'nın en merkezi yerinde bir arkadaşımın ölüp ölmediği kararını bana bıraktılar."

Olayın üstünden saatler geçtikten sonra "sağlıklı" düşünmeye başlayabildim. Ve düşündükçe öfkem büyüdü. Yaşadığımız bir rezillikti çünkü. Ben, tıp bilgisi "bu aralar herkes grip" kadar olan ben, kanlar içindeki yaralı insanlara yardım ettim. Etmek zorundaydım. Çünkü bizden başka yardım edecek kimse yoktu. Uzun süre hiçbir yetkili görmedim. Bu benim işim değil, yaralıları müdahale edemem, yanlış bir şey yapar ölmelerine neden olurum diyemedim. Yapmazsam da öleceklerdi çünkü. Tarihe geçsin diye yazıyorum; 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'nın en merkezi yerinde bir arkadaşımın ölüp ölmediği kararını bana bıraktılar. Çünkü hiçbir yetkilinin gözünde ne arkadaşımın düzgün bir tıbbi müdahale almaya hakkı vardı ne de benim bu travmayı yaşamama hakkım vardı.

Yazıyorum ki bilinsin: 10 Ekim 2015 tarihinde bizi ölüme terk ettiler. Bizim gibi insanlar çok uzaklardan koşup yardıma gelirken, dibimizdeki hastanelerden gelmedi ekipler. İnsanları beşer altışar durdurabildiğimiz arabalara koyup hastanelere gönderdik. İyi yaptık, aman ne güzel yaptık demiyorum. Yanlış yaptık diyorum. Ama biz bu yanlışları yapmaya mecbur bırakıldık. Bizlerin yerinde bu işin eğitimini almış insanlar olmalıydı diyorum. Devlet, bombayı engelleyip bizi korumayan devlet, en azından yaralılarımıza sahip çıkmalıydı diyorum. Ama çıkmadı. Bizler kendi arkadaşlarımızı taşırken polisler sadece bize baktı. Kafalarında kaskları, ellerinde kalkanları, hepsi bir arada durup sadece baktı. Refleks olarak bile yanlarında kanlar içinde olan insanlara eğilmedi. "Sakin olun, yardım geliyor" demedi. Bir flamanın ucundan tutup bize yardım etmedi. Herkesin görevi farklı diyeceksiniz, biliyorum. Tamam, herkesin görevi farklı. Peki, görevi yaralıları yardım etmek olanlar neredeydi?

"Zaten nefes almakta zorlanan insanların üstüne gaz attılar. Ambulansların geçmesine izin vermediler."

Patlamadan ne kadar süre sonra olduğunu bilmiyorum, ama biz hâlâ yaralıları taşıyorduk. Annem ve bir arkadaşım gelmişler. Polisler patlamanın olduğu meydana almamışlar onları. "Güvenlik" demişler. "Güvenlik nedeniyle alamayız sizi." Annem demiş ki "o zaman kızımı da çıkarın oradan". Bu nasıl bir güvenlik ki tanıdıklarımız hayatta mı diye bakmamıza, onlara yardım etmemize izin verilmiyor, ama içeride hayatta olanların da dışarı çıkarılma gereği duyulmuyor. Ya onları da çıkarıp yaralıları siz müdahale edin, ya da bizi de alın. Almışlar. Annemi de arkadaşımı da içeri almışlar. Önce "Olmaz", diyorlar. İsrar ederseniz, "Tamam" diyorlar. Rezilliğin farkında mısınız? Hiçbir planları yok. Ne yapmaları gerektiğine dair hiçbir fikirleri yok. Ve çok açıkça söylüyorum ki içlerinde bir nebze insanlık yok. Bizim arkadaşlarımızın kanlarının üstüne bastılar. Zaten nefes almakta zorlanan insanların üstüne gaz attılar. Ambulansların geçmesine izin vermediler. Bizler bir yandan arkadaşlarımızı taşırken bir yandan "yolu açın" diye bağırдық. Ama onlar açmadılar. Bombaya engel olmadılar, patlamadan sonra yardım etmediler, yardım etmemize engel olmaya çalıştılar.

Tüm bu vahşetin sonrası kan merkezleri, hastaneler, adli tıp... Yaralıların isimlerine ulaşma, kayıpları belirleme, ameliyatta olanlardan haber almaya çalışma... Her seferinde iyi haber diye açtığın telefonu bir kez daha yıkılarak kapatma... Kıyafetlerimizde kan, ellerimizde ölüm kokusu oradan oraya koşturma. Ertesi gün ölümün bizler için bu kadar kolay olduğunu bilmemize rağmen yine sokaklara çıkma. Canımızın onlar için bu kadar değersiz olduğunu bilmemize rağmen yine kardeşlik deme, barış deme çabası. Hâlâ insan kalabilmek için aldığımız her nefeste daha çok çaba harcama...

Katliamın üstünden iki gün geçti. Ben hâlâ hiçbir devlet yetkilisi görmedim. Kimse bizi arayıp geçmiş olsun demedi. Cumhurbaşkanı hastanedeki yaralıları ziyaret etmedi. Cumhurbaşkanı'nın eşi beyaz, temiz ve pahalı mendilini çıkarıp bizlere bakarak gözyaşı dökmeydi. Başbakan ölen arkadaşlarımızın ailelerini arayıp başınız sağ olsun demedi. Bazen hâlâ bunları beklediğim için kendime kızıyorum. Ama insan yalandan da olsa bir hareket bekliyor. Ama görünen o ki bizler yalandan bile üzülmeyenleriz. Yalandan bile korumaya çalışılmayanlar, yalandan bile arkalarından ağlanmayanlar...

Tüm bu yaşananlar sonucunda her seferinde aynı noktaya varıyorum. Bizden alıyorlar bu cüreti. Bizim insanlığımıza güvenip insanlıktan çıkıyorlar. Bizden korkmuyorlar, çünkü en fazla ne kadar vahşileşebileceğimizi biliyorlar. Yakmayacağımızı biliyorlar. Katletmeyeceğimizi biliyorlar. Onlar bizim insanlığımıza güveniyorlar. Haklılar. Sıhhiye'deki anmadan sonra arkadaşlarımızı bıçak çekenleri koruyan yine bizdik. Küfürleri duymamıza rağmen kendimizi sakinleştiren, "işinize gidin" diyen bizdik. Pazar günü Korkmaz (Tedik) yoldaşın cenazesinde aramıza son ses müzikle dalıp, arabayı insanların üstüne süreni linç etmeden gönderen yine bizdik.

Çok cesur olduğumuzdan sokaklarda değiliz. Durursak acıdan boğulacağımız için direniyoruz hâlâ.

Gezi eylemleri sırasında Kızılay göbekte insanların arasına dalan arabayı hatırlarsınız. Ben de oradaydım. Bir genç ezildi gözlerimin önünde. O gün dedim ki bundan daha kötüsünü gözlerim görmez herhalde. Gördü. Hem de defalarca gördü. Ne kaybettiğim insanların sayısı var artık aklımda, ne de tanık olduğum vahşetin derecesi. Belki de tam bu nedenle vazgeçmiyoruz. Bu nedenle korkmuyoruz. Direnmekten vazgeçersek yas tutmak kalacak üstümüze. Ama yasımız boyumuzdan büyük. Bu kadar acının yasını tutacak kadar ömür yok hiçbirimizde. Çok cesur olduğumuzdan sokaklarda değiliz. Durursak acıdan boğulacağımız için direniyoruz hâlâ.

Kaybettiğimiz tüm yoldaşlara saygıyla...

Erdemleri rehberimiz, anıları yolumuza ışık olsun...

"Bizler kendi arkadaşlarımızı taşırken polisler sadece bize baktı. Kafalarında kaskları, ellerinde kalkanları, hepsi bir arada durup sadece baktılar."

Fotoğraf: Fahri Aksirt

10.10

Emre Baturay Altınok

Yoksa 10:04 mü demeliydim?

Başlık seni yanıltmasın, saat 10:04'de ya da 10.10'da bir randevumuz yoktu. Birbirini tekrarlayan, artık bir bütün olarak kendi başına bir anlamı olan semiyotik bir çağrışımdan bahsediyorum aslında. Tıpkı "1977"nin kanlı Taksim Meydanını, "1985"nin ya da "F.451"nin kara ütopyaları, "9:11"nin 11 Eylül ikiz kuleler saldırısını, "17-25 Aralık"ın paraların sıfırlanmasını, "20 Temmuz"un Suruç katliamını çağrıştırması gibi.

Ankara Katliamı, #AnkaraKatliamı, #10AE. Adına ne dersin de; 10 Ekim 2015 günü saat 10:04'de birbiri ardına patlayan bombalarla en az 97 insanımız katledildi, yüzlerce yaralandı. Hem de bile isteye, göz göre göre...

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla 10 Ekim 2015 Cumartesi Ankara'da yapılması planlanan "Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi"nin, belki de bu toprakların görüp görebileceği en büyük katliamına sahne olduğunu birlikte gördük.

Mitinge davet toplantısında söz alan DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, "Sarayın saltanatına ve 35 günlük bebekten 70 yaşındaki insanımıza kadar yaşama hakkını ortadan kaldıran, kardeş kanı akıtan savaş politikalarına karşı Emek-Barış ve Demokrasi demek için Ankara'da olacağız. 10 Ekim Türkiye'nin aydınlık geleceğinin habercisi olan büyük bir buluşma olacak" derken elbette 10.10-10:04'ü aklına bile getirmemişti.

"... miting tertip komitesine Emniyet güçlerince yakın saldırı tehlikesine dair herhangi bir bildirimde bulunulmamış ve bilgi de verilmemişti"

İnsan Hakları Derneği'nin yayınlandığı ön gözlem raporuna göre miting tertip komitesi Ankara Valiliği'ne başvurarak gerekli izinleri almış ve mitingin ne şekilde yapılacağını valiliğe bildirmişti. Bildirime göre, Ankara ve Ankara dışından katılacak göstericiler merkez Tren Garı önünde toplanıp kortej oluşturacak ve saat 10:00'da Sıhhiye Meydanına doğru yürüyüşe geçecekti. Göstericilerin tamamı Sıhhiye Meydanına vardığında da miting başlayacaktı. Miting katılımcılarının Ankara Garı'nda toplanıp yürüyüşe başlayacağı saat olan 10:00'a kadar miting tertip komitesine Emniyet güçlerince yakın saldırı tehlikesine dair herhangi bir bildirimde bulunulmamış ve bilgi de verilmemişti. Miting günü büyük bir coşku ve heyecan vardı.

Ne mi oldu? 10:03'de normal(!) olan hayatımız 10:04'de ters yüz oldu. İki ayrı noktada birbiri ardına patlayan bombalarla Ankara Garı önünde büyük bir katliam gerçekleşti. Ordadaydım, sen de oradaydın.

Patlamanın gerçekleştiği olay yerinde bulunan bir grup avukat, ileride hukuk örgütlerinin 10 Ekim İhlal Raporu olarak da yayınlanacak raporun dayanağı olan İlk İhlal Raporu'nu patlamadan saatler sonra kamuoyu ile paylaştı. Raporunda yer verilen tespitler oldukça dikkat çekici dikkat ettin mi? Rapor; hukuk dışı, yargısız infaz gibi şüpheli ölümlerde Birleşmiş Milletler Genel Kurulunca uyulması gereken asgari prensiplerin Minnesota Protokolü'nde düzenlendiği belirtilerek AİHM'nin "Jordan prensipleri" olarak da kabul edilen Jordan/İngiltere (2001) kararındaki bağımsız soruşturmacılar tarafından makul bir sürede ve kamuoyuna açık bir kovuşturma sürecinin yürütülmesinin önemine vurgu yapan ve acil tedbirlerin alınmasını isteyen bir "uyarı" niteliğinde.

Raporunda yer verilen ilk ihlaller; takip eden birkaç gün içerisinde soruşturma dosyasına (buraya dikkat) şüpheliler! müdafilerinin erişimine kısıtlılık getiren, ancak uygulamada bu kararı mağdur/müşteki müdafileri için de uygulamaya dayanak alınan 2. Sulh Ceza Hakimliği kararı ve nihayet soruşturma ile ilgili "her türlü haber, röportaj, eleştiri vb" yayınların yapılmasının yasaklanmasına ilişkin 6. Sulh Ceza Hakimliği kararı gösteriyor ki bu soruşturma da daha önceki soruşturmalardan bir farkı olmayacak ve kamuoyunun ilgisinin azaldığı bir anda hukuk gündeminden düşürülecek...

İlk ihlal raporunda ve kamuoyunda paylaşılan bilgiler patlamanın ardından patlamaların gerçekleştiği yerin koruma altına alınmaması, olay yeri inceleme ekipleri ve Savcı'nın olay yerine derhal intikal etmemesi (O.İ.B. 1,5 saat; Başsavcı vekilinin 2,5 saat sonra olay yerine gelerek Savcıların görevlendirileceğini ifade etmesi), olay yerinde bulunan halkın güvenliğine dair hiçbir önlemin alınmadığı gibi, gaz ve tazyikli su ile insanlara saldırıldığının görülmesine şaşırılmaması lazım. Bu durumun olağan bir durum olduğunu söyleyebilir misin?

Olay yeri inceleme işlemleri sırasında delillerin kaybolmasının önlenmesi, derinlemesine soruşturma yürütülmesinin güvence altına alınması amacıyla hazır bulunmak isteyen avukatların olay yerinden uzaklaştırılması ve bu denli geniş bir etki alanı bulunan alanda sadece 3 avukatın hazır olmasına izin verilmesi sence ne anlama geliyor? Bir düşün...

Kimliklendirme için zorunlu doku örnekleri, eşya ve suçun aydınlatılması için gereken fiziksel deliller inceleme dışı bırakılması, delillerin güvenliğinin sağlanmaması olay yerinde birçok insanın delillerin üzerine basarak gezdiğinin görülmesi, cenaze araçlarının da benzer şekilde olay yerine delillerin üzerinden

geçip cenazelere yaklaşarak hareket ettiklerinin görülmesi bu soruşturmanın baştan sakat yürütüldüğünü göstermiyor mu dersin?

Çağdaş Hukukçular Derneği'nin olay günü yaptığı suç duyurusunda dikkat çektiği "soruşturma işlemlerinin merkezi olarak savcılık birimi tarafından yönetilmesi, soruşturmanın kolluk görevlilerinin hâkimiyetine verilmemesinin önemli olduğu, kolluğun saldırıya katkısı ve saldırıda işbirliği olacağı ihtimali de dikkate alınarak, yapan ile soruşturmanın aynı kişi olmamasının önüne geçilmeye çalışılması gerektiği, yine soruşturmada görev alan savcılık görevlileri ve kolluk mensuplarına muhtemel etkilerin önlenmesi konusunda önlem alınması çağrısı"nın bu iklimde ne kadar önemli olduğunu görmemek; "olay yeri ve çevresinde, olay yerine çıkan yollar ve ana yollar ile ara yolların tespiti ile 30 km. çaplı bir alan belirlenerek bu alanda bulunan; MOBESE kayıtları ile kamu kurum ve özel işletmelerin tüm görüntü kayıtlarının toplanması, kayıt toplanırken tüm kamera açıları ve kameraların kaydının alındığından emin olunması, kolluk tarafından kayıt toplanması sırasında bir eleme yapılmamasının sağlanması, toplanan kaydın elde edildiği, bilgisayar sisteminin ne olduğuna ilişkin bilgi (Bilgisayar adı, hard disk kodu gibi) ile birlikte bu kaydın toplanması ve kayıt aslının alınan kütükte bırakılması ve silinmemesi için tedbir alınması, mitingin izlenmesi için Valilik/kolluk bünyesinde kurulan izleme merkezince anlık olarak izlendiği, kolluk görevlilerince ve taşıtlarınca (araba - TOMA -Helikopter v.b.) elde edilen görüntüler toplanması; bu kayıtların derhal kolluk ve idare elinden alınarak güvenlik altına alınması ve kopyaları üzerinden soruşturma işlemi yürütülmesi, sosyal medya ve basın ile internet ortamında bulunan görüntülerin toplanması için organizasyon yapılması, işlemin sıkı olarak denetlenmesi ve görüntüler için gereken hallerde hâkim kararı alınarak işlem yapılması; kayıt toplanmasına ilişkin kolluk organizasyonunun savcılık tarafından yapılması, bu sağlanamıyorsa anlık olarak takip edilmesi, farklı kolluk birimlerinin (Jandarma ve Polis) delil toplanması sırasında beraber tim oluşturarak kullanılması; kayıt toplanması sırasında, tüm binaların (kamu kurumları da unutulmadan) giriş çıkış yerleri (alternatif çıkışları ve yangın çıkışları da dâhil) görüntü elde edilmesinde dikkat edilmesi" çağrısına ne kadar uyulduğu sorusunu sormamak mümkün mü?

Ben söyleyeyim. Kısıtlılık ve yasak kararı nedeni ile bilmiyorum! Ben bilmiyorsam, olay; 6 Sulh Ceza Hakimliği'nin kararında geçen ifadelerle haberi, röportajı, eleştirisi vb her türlü bilginin sana erişimini engelleyerek karartılıyorsa sen de bilmiyorsun, bundan sonra da bil(e)meyeceksin.

Böyle bir iklimde, hükümetin İŞİD ile 180 derece değil 360 derece fark olduğunu söylemesinin bir dil sürçmesi olduğu düşünebilir misin?

Ben düşünmeye çalıştıkça aklıma Bulutsuzluk Özlemi'nin "aklımı tutamadım kafatasımda, uçtu uçtu..." dizeleri geliyor ve tüm gücümle "Acil Demokrasi" diye haykırmak istiyorum.

Fotoğraf: Fahri Aksirt

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Ekim 2015
54. Sayı
Ayda bir yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Onur Mat, Tanju Gündüzalp

Fotoğraf Editörleri

Can Mengilibörü, Elif Koca, Erhan Muratoğlu,
Fahri Aksirt, Özlem Mengilibörü

Redaksiyon

Berivan Eliş, Ceylan İnceoğlu, Ekin Uşşaklı,
Emel Demir, Engin Aygün, Hülya Demirdirek,
Mert Seymen Renkmen

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur

Kültür-Sanat: Özgür Ceren Can, Gülşah Aykaç

Yayıma Hazırlayanlar

Akın Atauz, Aydan Çelik,

Aydan Özkil, Ayhan Çelik, Besim C. Zırh,

Bırol Özdemir, Buse Kaynarkaya,

Deniz Enli, Deniz Gümüşel, Ebru Baysal,

Emine Onaran İncirlioğlu,

Emrah Kırımsoy, Emre Baturay Altınok,

Enver Arcaç, Erdal Ozan Metin, Ezgi Keskin,

Ezgi Koman, Fatma Soylu,

Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,

Gülşah Aykaç, Günseli Bilgen,

Mehmet Öz, Murat Dirican, Nermin Atılcan,

Nur Yılmazlar, Özge Akkoyunlu,

Özge Altınyayla, Rengin Konuk, Selcan Kula,

Serdar Koç, Sema Alpan Atamer,

Sibel Durak, Sümeyra Ertürk,

Tuğba Dirican, Ufuk Tolga Savaş,

Umut Koşan, Vedat Gün, Zerrin Yatağan,

Zeynep Alica, Zeynep Yağmur

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Ahmet Çiniçi,

Ahmet Say, Ali Koçer, Alper Fidaner, Antonin

Artaud, Arif Şentek, Aydan Balamir, Aydın Akın,

Aydın Şimşek, Aynur Demirdirek, Ayşegül

Çelik, Başak Altın, Beliz Güçbilmez, Burcu

Ballıktaş, Burcu Öztürk, Burcu Cura, Bülent

Atamer, Cemre Kutluay, Ceren Ergenç, Ceyhan

Temürcü, Demet Güllüççek, Deniz Kaşık,

Deniz Kırımsoy, Derya Güçlü, Dijle Kılınc, Dilem

Koçak, Duygu Cihanger, Erdal Ozan Metin,

Erhan Akça, Faruk Şahin, Ferdan Ergut, Fikret

Ottekin, Funda Şenol Cantek, Gamze Güzen,

Gizem Güner, Gökçer Tahincioğlu, Hüsnü

Öndül, Kemal Özdil, Kübra Ceviz,

M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,

M. İhsan Doğan, Mahir Ünsal Eriş, Melike Kuş,

Mert Anıl Eren, Mesut Demir, Mithat Sancar,

Murat Meriç, Murat Sevinç, Murat Tangal,

Nefin Pera, Nihal Poyraz Temürcü, Nuran Talu,

Olca Koşan, Özge Çağlar, Özgür Cengiz,

Özgür Yalçın, Özhan Değirmencioğlu,

Özsel Beleli, Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,

Ruşen Ö. Özcan, Sebati Ladikli,

Selda Tuncer, Serdar Gülsöken, Serhat Şatır,

Sevinç Başköy, Sinan Yusufuğlu, Sine Çelik,

T. Şehnaz Azcan, Tolga Özçelik, Ufuk Altınay,

Umut Güner, Umut Şumnu,

Yılmaz R. Demir, Yusuf Arslantaş,

Teşekkürler

Nafiz Kaya, Dilşat Aktaş, Mert Çakır

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Konsept Tasarım

Gülru Höyük

Grafik Tasarım Uygulama

Mehmet Onur Yılmaz

Kapak Tasarım

Erhan Muratoğlu

Kapak Çalışma Grubu

Can Mengilibörü,

Özlem Mengilibörü, Erhan Muratoğlu

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Büklüm Sokak, No:44/4

06680 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik İçin

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26 - 0 533 653 32 75

Basım Yeri

Şen Matbaa

Özveren Sok. 25/B

Demirtepe - Ankara

Tel: 0 312 229 64 54 - Faks: 229 64 54

E-Mail: senmatbaa@gmail.com

WEB: www.senmatbaa.com

Basım Tarihi

19.10.2015

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

7.000 adet basılmıştır

10 Ekim 2015, Saat: 10.00 / Ankara Garı- Fotoğraf: Cem Demir

10 Ekim 2015, Saat: 10.00 / Ankara Garı- Fotoğraf: Cem Demir

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

11 Ekim 2015, / Sıhhiye Meydanı - Fotoğraf: Mert Çakır

güvenlik zaafı
yoktur

canlı bombayı
eylem yapmadan
yakalayamayız

her olayda
istifa
mekanizması
çalıştıramayız

kurunun yanında
yaş da yanmış

bir tane bile gaz
sıkılmamıştır

işid'le aramızda
360 derece fark var

ç	e	l	i	k
b	i	l	y	e
m	i	l	l	i
i	r	a	d	e

"Daha açık söyleyemem; aradığın katil sensin!"

Beliz Güçbilmez

Şimdi baktığımız her yer bulanık. "Gözlerim dolu, ondan mı?" deyip, hırkamızın koluna siliyoruz gözümüzü; bulanıklık dağılmıyor. Bildiğimiz dünya havaya uçuruldu. Nereden bilirdik deyip duruyoruz, nereden bilebilirdik ki... Nasıl bileceğiz peki? Bu bildiklerimizle, gördüklerimizle nasıl yaşayacağız? Soru hayata sorulabilir, ama buraya yazdığım yazıların çerçevesi gereği tiyatroya sormak durumundayım.

Uzun zamandır hep çok yakına bakma zorunluluğu yaratan kalp sekmesi gibi bir memleket gündemi ve politikayı neredeyse sadece mevcut hükümetin yapıp ettikleri hakkında konuşmaya indirgeyen siyasi ortam, ufkumuzu iyiden iyiye daraltmış durumda. Hep kucağımıza düşen yakıcı gündemlerin peşine takılmaktan başımızı kaldırıp olmak istediğimiz yeri göremiyoruz bile. Oysa bir zamanlar Oscar Wilde bizi uyarıyordu: "üzerinde ütopya olmayan bir haritaya bakmaya değmez" diye. Biz yaşadığımız haritaya baktığımızda bizden sonraki kaç kuşağın bile kaldıramayacağı kadar kan görüyoruz sadece ve ütopya da başka bir dünyanın hayali olarak değilse bile, o dünyanın somut düşüncesi olarak gitgide ufkumuzdan siliniyor. Bu daraltılmış ufuklarımızla bunların ortaya attığı yemlerin arkasına düşüp duruyoruz. Üstelik bu kadar ufuksuz bir biçimde baktığımız dünya bizim için her geçen gün biraz daha çetrefil bir bilmeceye dönüşüyor.

İnsan ne bilebilir, bilgisinin sınırı nedir sorusu felsefenin başlangıcında bir yerinde durur. Bir nevi felsefe sahnesi de olduğu söylenebilecek antik Yunan tragedyanının kimileri bu soruyla özel olarak ilgilenmiştir. Evet sözü Kral Oidipus'a getirmeye çalışıyorum.

Sophokles'in Oidipus mitinden hareket ederek yazmış olduğu Kral Oidipus tragedyası, Thebai kentine musallat olmuş ve kenti kırıp geçiren bir veba salgını ile açılır. Tapınaktan gelen çözüm önerisi dehşet vericidir. Cezası verilmemiş bir baba katili Thebai topraklarındadır ve katil ortaya çıkarılmadıkça bir lanet olarak polis'in üstüne çöken vebadan kurtuluş yoktur. Thebai'ye girmeden öldürdüğü yaşlı adamın ne kral, ne de babası olduğunu bilmeyen Oidipus, halkına "babasının oğlu bile olsa" o katili bulup çıkaracağına yemin eder. Fakat bu kudretli hava, sahneye kör kahin Theresias'ın girmesiyle beklenmedik bir biçimde dağılacaktır. Theresias daha oyunun başında oyun boyunca çözmeye çalışılacak bilmecenin yanıtını fısıldar, halkın önünde biriktiği sarayın kapısında. "Aradığın katil sensin!" "Anlamadım" der Oidipus, "tekrar söyle". "Daha açık söyleyemem" diye üsteler Theresias, "aradığın katil sensin!"

Oyunun bitmesine daha sayfalar, saatler vardır. Seyirci/okur öğrenmesi gerekeni öğrenmiştir, oyunun bilmecesi hiçbir sürprize yer bırakmayacak şekilde açığa çıkmıştır. Ama tragedyaya her nasılsa seyircisine bu gerçeği duyduğunu/bildiğini

unutturur ve hikâyesini devam ettirir. Oyunun geri kalanında Oidipus'un Theresias'ın muhaliflerin oyuncağı olduğunu kanıtlamaya ilişkin beyhude çabasına, katilin kendisi olmayabileceğini, üç yol ağzında öldürdüğü yaşlı adamın babası ve kral olmayabileceğini boş yere kanıtlamaya çalışmasına şahit oluruz. Bir bakıma yeni yemlerle, asıl yanıtın arkasında gizli olabileceği imalarıyla hikayeyi gittikçe karmaşıklaştırarak seyirciyi "oyalar". Ama Oidipus'un seyirciyi kendi tarafına çekerek sürdürdüğü çaba, oyunun finalinde boşa çıkacak ve Oidipus artık çırılçıplak hakikatin karşısında gözlerini kör edecek ve kentten sürülecektir.

Aristoteles'ten öğrendiğimiz kadarıyla her tragedyanın nihai durağı "pathos"tur. Pathos seyircide yoğun duygular yaratmak amacıyla oyun kişisinin retoriğine yüklenen duygusal tondur. Bu duygusal tonu sağlayan da oyun kişisinin acıyla, acı deneyimiyle yaşama zorunluluğundan beslenir. Antik Yunan'da tek tanrılı dinlere tam olarak karşılık gelebilecek bir öte dünya inancı olmadığından, Nietzsche'nin saptamasıyla, ölmek ışıltılı Olimpos tanrılarının ışığından mahrum kalmak demek olduğundan intihar fikri gelişkin değildir ama ölümlülük fikri kuvvetlidir. Nihayet ölene dek, acıyla yaşamak çekilebilecek en büyük azaptır. Oidipus bu nedenle kendini öldürmez, fiziksel acısına, annesiyle yatmış olmanın, kardeşlerinin aynı zamanda babası olmasının acısını ekleyerek yollara düşer.

Sophokles'in Oidipus tragedyasının yunanca orijinali, Oidipus Tyrannos adını taşır. İlk Latince çevirilerde Odipus Rex'e, sonra da batı dillerine yapılan çevirilerde Kral Oidipus'a dönüşmüştür. Ama bu değişim aslında ismin taşıdığı önemli bir noktanın göz ardı edilmesine yol açmıştır. Oidipus bir tirandır ve tiranlık Antik Yunan değerleri açısından "kan soyuyla elde edilmemiş, babadan, aileden hak olarak gelmemiş, güçle ya da kişisel niteliklerle edinilmiş iktidar" demektir. Oidipus'a tiran denmesinin nedeni, aslında babası olduğunu bilmediği Laios'un oğlu olması nedeniyle hakkı olan tahta, Sfenks'in bilmecesini bilerek geçmesidir. Oidipus kelimenin salt anlamıyla bir tiran değildir yani, ama kendi gücüne duyduğu güven sonsuzdur. Tiranlık tek başına olumsuz bir nitelik taşımaz ancak Platon bu tanrılaşmış ve kendine fazladan güç vehmeden ve üstüne üstlük şairler tarafından da tanrılara benzetilerek övülen tiranların tehlikesine işaret eder Devlet'de. Tiranların kendi güçlerinden başları döndükçe halkın mallarını nasıl yediği, haklarını nasıl gasp ettiğini yazar ve der ki, "Halk tiranları, hayırsız oğlunu besler gibi beslemek durumunda kalır. Üstelik sadece onları değil, kendi kölesi yaptıklarını da besler, çünkü kendisi iki kat köleleştirilmiştir."

Bizim buralardaki muktedirleri, en çok da haysiyetle şekillenmiş trajik kahramanlara benzetmek değil niyetim. Fakat günlerdir Theresias'ın cümlesi çınlıyor kulaklarımda:

"Daha açık söyleyemem, aradığın katil sensin!"